★ WESTERN ★

MOBA®

RODOKAPS

Svazek 001 Září 2008 35 Kč

Muž bez přátel

Slovensko 49 SKK / 1,63 €

Kód 001

RODOKAPS

Svazek 001

Luke Sinclair

Muž bez přátel

Odsud seshora jsem měl údolí jako na dlani. Kryl mě keř mesquita.

Věděl jsem, že projede tímto úvozem – jako pokaždé, když se vracel na ranč.

Malcolm, můj bratr.

O všechno mě okradl. Tentokrát za to měl ale zaplatit.

Uplynula asi hodina a uviděl jsem skupinu jezdců.

Nafoukaně, jako vždy, cválal Malcolm na bílém hřebci v čele svých lidí.

Bylo jich pět. Ještě sto yardů a budou dost blízko. Přitiskl jsem pušku k rameni. Měl jsem bratra na mušce.

Ale nestřílel jsem. Bylo to zatím moc daleko.

Musel jsem se ovládat. Srdce mi bušilo jako šílené. Hned to bude. Ještě deset koňských délek.

V hlavě mi bzučelo. Poháněla mě nenávist.

Všechen vztek střádaný po měsíce se měl v příštím okamžiku vybít.

Malcolm! Ten chladnokrevný sobec!

Neviděl jsem mu do obličeje. Měl ho ve stínu krempy klobouku.

Neviděl jsem jeho studené, tvrdé oči, které mě pronásledovaly dokonce i ve spánku a nenechávaly mě na pokoji.

Tak vidíš, Malcolme, pomyslel jsem si, tys musel být pokaždé vítěz, ale to je pryč. Teď je tvůj život v mých rukou. Stačí už jen stisknout spoušť…

Malcolmovi průvodci nosili kolty nezaměnitelným způsobem. Byli to pistolníci, kteří měli chránit jeho život a jeho dobytkářskou říši. Majetek, který vlastně patřil mně. On se ho bezohledně zmocnil.

Ale to mu nestačilo.

Vzal mi i ženu, kterou jsem miloval, které patřilo celé mé srdce.

Chvíli jsem myslel na Susan.

Viděl jsem před sebou její vlasy, světlé jako zralé obilí, její veselé modré oči a bezchybnou postavu. Ano, Susan byla žena, která dovedla rozbušit srdce každého muže.

Přejel jsem si dlaní přes oči.

Je po všem, pomyslel jsem si.

Rozhodla se a před pár týdny se vdala za mého bratra. Teď byla paní na Sutterově ranči.

Můj pohled se upřel na Malcolma.

Zastavil koně a díval se mým směrem. Mimoděk jsem sebou škubl, protože mi připadlo, že ho nějaký instinkt varoval.

Ale nebylo možné, aby věděl, že tu na něj čekám.

Posunul si stetson do týla a udělil svým lidem nějaké pokyny. Přitom se ale stále díval směrem k mému úkrytu.

Moje nervozita rostla, takže jsem vztekle zaklel. Pak jsem si ho vzal zase na mušku.

Něco mi ale bránilo, abych jen tak jednoduše stiskl spoušť. Nevěděl jsem, co to bylo. Před pár minutami jsem si byl tak jistý. Ale on byl přece můj bratr!

Nemohl jsem zabít vlastního bratra!

V hlavě mi bzučely myšlenky.

Chtěl jsem ho zabít. Ale teď mi selhaly nervy. Tak to bývalo pokaždé.

V rozhodujícím okamžiku jsem neměl dost odvahy.

Sám jsem se proklínal.

Zoufale jsem ještě jednou přitiskl winchestrovku k rameni. Tentokrát jsem se už nechtěl zastavit.

Náhle však za mnou zazněl hlas.

„Být tebou, tak bych to nedělal, Franku…“

Zkameněl jsem, protože ten hlas patřil Tomovi Harpersovi, který byl předákem na Sutterově ranči.

„Zahoď tu pušku, Franku! Nemáš šanci. Mířím na tebe koltem, ale mrzelo by mě, kdybych tě musel střelit do zad.“

Jeho hlas zněl odhodlaně.

Znal jsem Toma Harperse dobře. Vystřelil by a neváhal by ani sekundu…

Přísahal věrnost mému bratrovi a já jsem dobře věděl, že nemám naději.

Sklonil jsem tedy pušku, pomalu jsem vstal a chtěl jsem se otočit.

„Zahoď zbraň,“ zopakoval. „Pak se teprve otoč.“

Poslechl jsem jeho příkaz.

Pak jsem pohlédl do Harpersových šedých očí, viděl jsem jeho krátký plnovous a kolt, kterým na mě mířil.

„Dobře, kamaráde,“ ušklíbl se, „tak se mi to líbí.“

Za mnou se ozvala kopyta a těch pět jezdců se přiblížilo. Seskákali ze sedel a pak jsem uslyšel Malcolmův tvrdý hlas.

„Takže jsem měl pravdu. Ten sviňák mě chtěl zastřelit ze zálohy.“

Pak stál Malcolm u mě.

Ještě jsem se k němu ani neotočil a už mě jeho pěst zasáhla pod bradu. Zapotácel jsem se, klopýtl jsem přes kámen a skácel jsem se k zemi.

Měl jsem pocit, jako by mě kopnul kůň. V ústech jsem cítil nasládlou pachuť krve a ztěžka jsem se zvedal.

Ale on mě nenechal vydechnout.

Okamžitě udeřil podruhé a já jsem šel znovu k zemi. Neměl jsem už sílu vstát a jen jsem nenávistně civěl na špičky jeho bot.

Pak mě cosi popadlo…

Z posledních sil jsem ho chytil za nohu a prudce jsem škubl.

Útok přišel překvapivě, protože si myslel, že mě už vyřídil.

Malcolm spadl na zem.

Hlavou se udeřil o kámen a na sekundu byl ochromený. Tato příležitost mi stačila, abych se na něj vrhnul.

Slepě jsem mlátil kolem sebe a zasáhl jsem ho do hlavy a do jiných citlivých míst. Sténal, ale pak se prosadila jeho hrubá síla. Setřásl mě a já jsem pak dostal nejhorší výprask svého života.

Když mě nechal být, potácel jsem se na hranici bezvědomí. Celé tělo jsem měl jako v ohni.

Nemohl jsem vstát. Dva z jeho mužů přiskočili a zvedli mě na nohy. S vypětím všech sil jsem otevřel zakrvavené oči.

Malcolm stál tři kroky ode mě, ruce sevřené v pěsti.

Oči mu nenávistně plály a koutky úst mu cukaly.

Se zadostiučiněním jsem viděl, jak mu otéká pravé oko.

Strnule na mě hleděl.

Navenek jsme si byli hodně podobní. Hubený obličej, modré oči a černé vlasy skoro až po ramena.

Byl o dva roky mladší, ale on byl vždycky šéf…

„Naložte ho na koně," poručil. „Pojede s námi na ranč. Musím si rozmyslet, co s ním uděláme."

„Předej ho šerifovi," zabručel Tom Harpers. „Jinak se ho nezbavíš…"

Můj bratr nic neříkal.

Pomalu se vracel ke koni a lehce kulhal. Vylezl do sedla a pomalu odjížděl.

Dva pistolníci mě vlekli ke koni. Namáhavě mě zvedli a pak mě přivázali k sedlu.

Nechal jsem je, ať se mnou dělají co chtějí, neměl jsem už žádnou sílu.

Cesta pro mě byla jediným utrpením. Cítil jsem každý otřes, dokud jsme konečně nedojeli na Sutterův ranč, který měl patřit mně.

Velká hlavní budova, velkoryse vystavěné stáje, ubytovna mužstva, všechno se to kolem mě míhalo jako veliké obrazy.

Na dvůr se seběhlo několik kovbojů a udiveně si mě prohlíželi. Hned se dozvěděli, že jsem chtěl podniknout atentát na jejich šéfa.

Neposlouchal jsem jejich posměšné a částečně nenávistné řeči, jen jsem se díval na Susan, která vyšla z rančerského domu a přimhouřenýma očima se dívala naším směrem.

Zdálo se mi, že si viditelně oddechla, když zjistila, že její muž se vrátil v pořádku. Mně nevěnovala ani pohled, byl jsem pro ni vzduch.

Pak zase zašla do domu.

Pistolníci mě odvázali a já jsem sletěl na zem jako pytel mouky.

Zazněl pobavený chechot, nikdo mi nepomohl. Ležel jsem na zemi a cítil jsem prach v nose a mezi zuby. V očích mě pálilo a řezalo.

Namáhavě jsem se zachytil třmene a vyvlekl jsem se po něm na nohy. Konečně se mi podařilo vstát. Přidržoval jsem se sedla.

Malcolm stál před domem a s lhostejným výrazem mě pozoroval, ruce opřené v bok. Jen jeho oči se triumfálně blýskaly.

„Vezměte ho do domu," zaburácel jeho hlas. Dva pistolníci se hned zhostili jeho příkazu.

+ + + + +

O pár minut později jsem seděl v měkkém křesle. Šátkem jsem si otíral rozbitý obličej a všiml jsem si přitom velké tržné rány na čele a rozbitého obočí.

Malcolm vešel do pokoje, posadil se do protějšího křesla a nedbale překřížil nohy.

Nepřátelsky jsme na sebe civěli.

Sekundy plynuly a my jsme stále nepromluvili.

Pak Malcolm sklonil hlavu. Nemohl déle vzdorovat mému pohledu.

Výsměšně jsem se zasmál.

„A co uděláš teď, bratře?"

Hned se mu vrátila sebejistota. Natáhl se ke krabičce na stole, vytáhl z ní doutník a obřadně si ho zapálil.

Jeho oči nabraly zase ten zhnusený výraz.

„Předám tě šerifovi. To byl pokus o vraždu, Franku, a já mám dost

svědků, kteří mi to potvrdí.“

Oči mu zasršely.

„Pokoušel jsem se s tebou dohodnout po dobrém,“ pokračoval Malcolm. „Ale ty jsi to stále odmítal. Je mi líto…“

Přerušil jsem ho ostrým hlasem.

„Takže tobě je to líto… Je ti taky líto, žes mě připravil o dědictví, když jsi v mé nepřítomnosti tak dlouho hučel do otce, až napsal všechno na tebe? Je ti líto, že jsi mi vzal ženu, která pro mě byla vším? Jen odpověz, Malcolme.“

Vypadalo to, že s ním lomcuje vztek a nenávist.

Zahodil nedokouřený doutník na zem a zašlápl ho. Jeho hubený obličej potemněl a koutky úst mu vztekle poklesly.

„O tom jsme mluvili už dost. Není to tak, jak říkáš. Byla to otcova vůle, že mám ranč dostat já, protože ty ses o nic nestaral a vůbec jsi o něj neprojevil zájem.“

Jeho hlas se chvěl zlostí.

„Susan… ta tě asi dost nemilovala, když ti nezůstala věrná.“

Znal jsem jeho odpovědi nazpaměť. Stále opakoval to samé.

Zase jsem se zasmál, i když mi vlastně vůbec nebylo do smíchu.

Záludně mě pozoroval.

„Dal jsem ti dost peněz, Franku,“ zkoušel to ještě jednou mírně. „Ty jsi je ale rozházel hodně rychle. Jednou to muselo skončit.“

Pokrčil jsem rameny.

„To je moje věc, Malcolme, co jsem udělal s penězi. Měl jsem smůlu. Ale ty dobře víš, že jsem nikdy nepřestal bojovat o svůj ranč.“

Vstal.

Přecházel po pokoji sem a tam. Docela jsem ho znejistěl.

Pak se zastavil přede mnou.

„Dám ti ještě jednou peníze,“ zasyčel. „Ty si je vezmeš a zmizíš. Zmizíš navždycky! A jestli tě ještě jednou uvidím v téhle krajině…“

Naše pohledy se zase zaklesly do sebe.

„Kolik?“

Zaváhal.

„Dvacet tisíc dolarů!“

Výsměšně jsem se zašklebil. Jeho obličej zrudl a na čele mu

vyvstala tepna. Znal jsem ho a věděl jsem, že si s ním nesmím moc zahrávat.

„Ranč má hodnotu více než sto tisíc," odpověděl jsem. „Dvacet tisíc je zatraceně malý podíl."

Malcom neodpověděl hned a znovu se posadil do nejbližšího křesla. Neušlo mi, jak zatíná pěsti.

Vyzývavě jsem na něj civěl.

„Třicet tisíc, Franku. To je moje poslední slovo a tvá poslední naděje, jinak tě předám šerifovi a skončíš před soudem."

Chvíli jsem přemýšlel, ale poznal jsem, že nemám jinou šanci. Věděl jsem ale, že se mi jednou určitě podaří získat svůj ranč.

Teď jsem ale prohrál. Ten boj mě stál mnoho sil a nervů.

Asi mi vyčetl myšlenky z výrazu obličeje. Malcolm šel k trezoru, otevřel ho a vytáhl tlustý svazek bankovek. Odpočítal je přede mnou na stůl.

Třicet tisíc dolarů – ani cent navíc.

To bylo tedy všechno, co mi zůstalo. Přišel jsem o ranč a na Susan také nebylo ani pomyšlení.

Pohlédl jsem na něj – na svého bratra, kterému jsem vděčil za současnou situaci. Před pár hodinami jsem ho chtěl ještě zabít, ale teď se mi to zdálo bezvýznamné.

Začnu někde znova…

„Vezmi si ty peníze a táhni," zavrčel. „A už se tady neukazuj."

Pomalu jsem vstal. Sáhl jsem po penězích a nacpal jsem si je do kapes kabátu.

„Dej mi své slovo, Franku," slyšel jsem zase jeho hlas. „Odjedeš z tohoto okresu, nikdy se nevrátíš a nebudeš se míchat do mých záležitostí."

Zachytil jsem jeho planoucí pohled a zdálo se mi, že jeho trpělivost je u konce.

Přikývl jsem.

„Dobře."

Myslel jsem to upřímně, ale vypadalo to, že mi nevěří. Šel ještě jednou k trezoru, vzal papír a pero a začal něco psát.

Pak mi strčil lístek pod nos.

Pomalu jsem to přečetl.

Stálo tam, že jsem se spokojil se třiceti tisíci a zříkám se všech dalších nároků.

Podal mi pero, které jsem zdráhavě uchopil. Znovu se ve mně zvedla vlna nenávisti a bál jsem se, že z mé hlavy odplaví všechny rozumné myšlenky.

„O čem ještě přemýšlíš, Franku? Dělej! Tak to podepiš!“

Malcolmův hlas se chvěl zlostí.

Pak jsem ztuhlými prsty připojil na ten papír svůj podpis. Malcolm si hlasitě oddechl. Jako by mu spadl kámen ze srdce.

„To je velice rozumné,“ zahučel a odnášel listinu do trezoru. „To je všechno. Konec. Teď zmizni.“

Namáhavě jsem vstal. Kulhavě jsem přešel místnost a odešel jsem, aniž bych se ohlédl.

Konec. Takže jsem prohrál, pomyslel jsem si.

Přesto jsem ale zůstával klidný. Dokonce spokojený. Ty temné stíny, které mi utiskovaly duši, byly konečně pryč.

Potácel jsem se dlouhou chodbou. Díkybohu!

Málem se ze mě stal vrah, dokonce bratrovrah. Toto pomyšlení mi vyhnalo kapky potu na čelo. Musel jsem si přiznat, že jsem byl lehkovážný a myslel jsem si, že prorazím hlavou zeď.

Po kapsách mi šustilo třicet tisíc dolarů.

To byl můj startovní kapitál, jen ať se tu Malcolm zalkne. Já jsem se chtěl nejprve podívat do světa a pak se někde usadit.

Takto jsem uvažoval.

Byl jsem už málem venku, když tu z jedněch dveří vyšla Susan. Polekala se stejně jako já a s bledým obličejem ustoupila o několik kroků.

Proti své vůli jsem zůstal stát a prohlížel jsem si ji od hlavy k patě. Pokoušel jsem se zjistit, co mě na ní tehdy tak fascinovalo.

Viděl jsem její oči, které byly jiné než obvykle, a trpkou linku kolem úst.

Vařilo to ve mně.

„Zlomili tě, Franku Suttere,“ začala. „Zkrotili tě jako mustanga…“

Pak se chraplavě zasmála.

Díval jsem se na ni a ptal jsem se, jak jsem ji mohl kdysi milovat.

Mlčky jsem šel dál, slyšel jsem za sebou její opovržlivý smích a odolával jsem pokušení, abych se aspoň jednou otočil.

Ale co bych nadělal…

Bylo rozhodnuto a já jsem prohrál.

Když jsem byl konečně venku, mžikal jsem bolavýma očima do slunce.

Sebral jsem poslední síly, abych se pokud možno vzpřímeně dovlekl ke svému koni, který stál dvacet kroků daleko. Zatímco jsem šel po dvoře, cítil jsem na sobě pohledy, které mě sledovaly ze všech stran.

U koně jsem si musel chvíli oddechnout. Srdce mi bušilo až v krku a v těle mě bodala bolest.

Nakonec jsem se nějak dostal do sedla a vyrazil jsem z ranče, aniž bych se ohlédl.

Tady jsem skončil…

To jsem si alespoň myslel.

+ + + + +

Moje první cesta vedla do Last Creek Townu, což bylo typické dobytkářské maloměsto.

Před saloonem Bull jsem slezl z koně. Cítil jsem se už trochu líp. Tupý tlak v mé hlavě se rozplynul, ale rozhodně jsem nekvetl zdravím.

Protlačil jsem se k baru.

Ochotně mi udělali místo a nikdo se na nic nevyptával. Už si zvykli, že jsem se tu občas ukázal v podobném stavu.

Bylo mi to jedno.

„Whisky," poručil jsem si ochraptěle.

Walt McDonald, majitel saloonu, jen přikývl.

Přisunul mi plnou sklenici, kterou jsem vypil jedním lokem.

Bez ptaní mi dolil.

„Je ten pokoj na jižní straně volný?" zeptal jsem se.

Nechápavě se na mě podíval. „Rozmyslel jsem si to," zabručel jsem. „Nepojedu hned, ale až za pár dní."

McDonald opět přikývl.

„Jistě, Franku. Nechám ti ten pokoj připravit. Je jinak něco nového?"

Neudržel zvědavost na uzdě.

Pokusil jsem se usmát, ale vyšel mi z toho jen odpudivý škleb.

„Nic důležitého," odpověděl jsem. „Kůň se polekal chřestýše a shodil mě."

Barman se zasmál.

Nevěřil mi, ale poznal, že se mi nechce mluvit.

„No ovšem," prohlásil a otočil se k jiným hostům. Postavil jsem prázdnou sklenku na desku.

Barman mi ještě jednou dolil. S pohledem upřeným na láhev jsem mu podal pár dolarů.

Pochopil a nechal mi celou láhev.

Šel jsem se posadit ke stolu v rohu. Můj pohled zabloudil oknem na ulici. Venku se už začalo šeřit.

Dával jsem si s odjezdem na čas, aby se moje dotlučené tělo trochu vzpamatovalo.

Jelikož jsem zapomněl sklenici na baru, pil jsem přímo z láhve.

Zakuckal jsem se a do očí se mi vedraly slzy.

„Zatraceně," zaklel jsem a pár chlapů se po mně ohlédlo.

Vtom mi kdosi poklepal na rameno. Otočil jsem se a uviděl jsem vážný obličej Daniela Boonea.

Přitáhl si židli a posadil se.

„Zdravím tě, Franku," pozdravil tichým, ale důrazným hlasem. „Co se děje? Máš problémy? Potřebuješ pomoc?"

Zavrtěl jsem hlavou.

Alkohol začal účinkovat, takže moje myšlení se zpomalovalo. Přesto jsem opět uchopil láhev.

Daniel mi ji chtěl vzít, ale to se mu nepodařilo, protože jsem ji pevně sevřel a vypil jsem ji do poslední kapky.

Pak jsem ji upustil na zem, kde se rozbila na tisíc střepů. Jako v mlze jsem před sebou viděl Daniela a najednou mi moje chování

přišlo líto.

„Promiň, Dane,“ blábolil jsem.

Jen na mě krátce pohlédl, vstal a odešel ze saloonu.

Také jsem těžkopádně vstal a potácel jsem se za ním. Někdo mi nastavil nohu a já jsem upadl. Byl jsem příliš opilý, než abych dokázal vstát.

Tak jsem zůstal ležet.

Nakonec se slitoval McDonald a odtáhl mě do pokoje. Stáhl mi boty a hodil mě na postel.

Už jsem ani neslyšel, jak odchází…

+ + + + +

Kdosi mi lomcoval ramenem. Zabručel jsem kletbu a převalil jsem se na druhou stranu.

Nedal mi ale pokoj.

„Prober se, Suttere!“ křikl nějaký zlostný hlas, který mi jen pomalu pronikal do vědomí.

„Co se děje?“ zavrčel jsem a otevřel oči.

Jas mě uhodil do očí, jako by mi v hlavě něco vybuchlo.

„Co se děje?“ zavrčel jsem a potřeboval jsem několik sekund, než jsem rozeznal postavu před sebou.

Byl to šerif Jube Calligan, kdo stál u mé postele.

„Vstávej, zatraceně!“

Intenzita jeho hlasu mě probrala.

„U všech čertů, neřvěte tolik,“ zašeptal jsem. „Co se děje? Nechcete se stavit raději za hodinu?“

Chtěl jsem si zase lehnout, ale to už mě popadla jeho silná ruka a šerif mě vlekl z postele. Ucítil můj alkoholový dech, takže mě zatáhl k umývadlu a ponořil mi obličej do studené vody.

Pustil mě a já jsem se s prskáním napřímil.

Trochu jsem vystřízlivěl a poznal jsem, že šerif není sám.

V pokoji stáli další čtyři muži a drželi v rukou kolty.

Tento pohled mě okamžitě probral.

„Co to znamená?“

Můj hlas skřípal a dělalo se mi zle.

Calligan mě provrtával pohledem svých šedých očí.

„Jsi zatčen, Franku Suttere!“

Myslel jsem, že se mi to zdá. Nechtěl jsem věřit svým uším. Nechápavě jsem se podíval z okna.

Bylo velice brzy a slunce ještě ani nezačalo svou pouť.

Posadil jsem se na postel a nechápavě jsem civěl na ty muže. Připadali mi nějak povědomí. Náhle se mi rozsvítilo. Byli to pistolníci ve službách mého bratra!

Otřel jsem si zpocené čelo.

Podíval jsem se na šerifa. Jeho výraz byl tvrdý a neproniknutelný.

„Obuj se,“ zavrčel a ukázal na mé boty. „Půjdeš hned s námi.“

Opřel jsem si bradu o pěsti a stále jsem se na něj díval. Něco mi tady nehrálo.

„Ale proč?“ zeptal jsem se klidně a čekal jsem na odpověď.

Šerif se přestal ovládat. To jsem u Calligana ještě neviděl.

Skočil po mně, chytil mě za košili a zvedl mě na nohy. Skoro jsme se dotýkali nosy.

Jeho oči sršely vztekem.

„Ty se ještě ptáš? Ty, sprostý vrah?“ zařval a cloumal se mnou jak suchým rákosím.

Žaludek se mi bouřil.

„Bylo by nejlepší, kdyby tě rovnou pověsili,“ křičel.

Náhle mě pustil a uskočil o krok. Tasil kolt a já jsem si myslel, že mě na místě zastřelí.

„Obuj se, ty bastarde, jinak s námi půjdeš bez bot.“

Teď jsem byl na řadě já.

„Zatraceně,“ křikl jsem. „Snad se dozvím, proč mě chcete zavřít?“ odpovídal jsem šerifovi stejným tónem. „Vám asi přeskočilo, šerife. Přepadnete mě v pokoji, ohrožujete mě zbraní…“

„Dost!“ vpadl mi do řeči. V jeho hlase byla ocelová tvrdost. „Zatýkám tě za vraždu tvého bratra. Postavím tě před soud, který snad vynese patřičný rozsudek.“

Jeho hlas nabral sveřepý tón.

„…za vraždu tvého bratra…“

Tato slova se mi vpálila do podvědomí a vyhnala mi pot ze všech pórů. Po zádech mi přejel mráz a zuby mi zacvakaly, jako kdybych mrznul. Zaraženě jsem si odhrnul vlasy z čela.

Jube Calligan byl bledý. O krok ucouvl a zdálo se, že je připraven na cokoliv.

Zase jsem dosedl na postel a pokoušel jsem se uklidnit své zmatené myšlenky.

Úplně zoufalý jsem se otočil na Calligana.

„To je snad vtip, šerife! Já jsem Malcolma nezabil. Přece bych nezavraždil vlastního bratra!“

Chtěl jsem říct ještě něco, ale slova mi ztuhla v hrdle při pohledu na kamenné tváře těch pistolníků.

Ještě před krátkým časem jsem byl odhodlán Malcolma zabít – a tito čtyři chlapi byli svědky.

Šerifův výraz mi prozradil, že je o všem informován.

Začínal jsem si uvědomovat, v jak ďábelské pasti jsem se ocitl.

Zničeně jsem vstal a vykročil jsem s prosebným gestem k šerifovi.

„Já vám přísahám, pane Calligane, já jsem…“

„Dost řečí! Obuj se konečně. Před soudem budeš mít dost času k obhajobě.“

„Já jsem to nebyl!“ zařval jsem. „Proč mi nechcete věřit? Já jsem ho nezabil. Já…“

Šerif Calligan pokynul pistolníkům. Ti mě popadli za paže. Dva mi natáhli holínky. Neměl jsem sílu vzdorovat.

Vyvlekli mě z pokoje a táhli mě prašnou ulicí k šerifově kanceláři.

Nejprve jsem se pokoušel vzpírat, ale poznal jsem, že se jen vysiluji. Zůstal jsem tedy bezmocně viset mezi muži, kteří mě dopravili do cely.

Dveře cely za mnou s třesknutím zapadly a klíč se otočil v zámku.

Pistolníci mě provrtávali pohledy, které hovořily o tom, že by mě raději viděli viset dnes než až zítra. Pak ale mlčky odešli.

Slyšel jsem, že mluví se šerifem. O pár minut později se před mou celou objevil Jube Calligan.

Přišel jsem k mřížím a sevřel jsem je rukama. Moment jsme na sebe tiše civěli. Nakonec se šerif odvrátil a odcházel.

„Šerife, počkejte chvíli…“ prosil jsem bezmocně.

Calligan se zastavil uprostřed kroku a otočil se ke mně. Znuděně si posunul stetson do týla a upřel na mě pohled svých kouřově šedých očí.

„Chceš se snad doznat?“ zeptal se.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Vyslechněte mě, šerife. Mám několik otázek. Poslouchejte mě, prosím.“

„Tady není o čem mluvit, Franku,“ zabručel. „Ta věc je nad slunce jasnější. Důkazy jsou jednoznačné, žádný soud na světě tě neosvobodí.“

Naklonil jsem se a opřel jsem se čelem o mříže.

Náhle šerifův obličej změnil výraz. Sledoval jsem jeho pohled a došlo mi, co ho upoutalo.

„Tak to je asi definitivní důkaz, Suttere. Ty máš ty uloupené peníze stále u sebe?“ vyhrkl šerif překvapeně.

Nechápavě jsem na něj hleděl.

Tasil kolt a přišel blíž.

„Počkejte, šerife. Já vám to vysvětlím,“ zavolal jsem a uskočil jsem od mříže. „Ty peníze mi včera vyplatil bratr jako odškodné. Je to dohromady…“

„…třicet tisíc dolarů,“ dokončil Calligan. „Přesně tato suma zmizela z trezoru na ranči. A vedle něj ležel tvůj bratr s kulkou v srdci. Na dvoře našli tvůj kolt, kde chyběla jedna kulka.“

Vyčkávavě mě sledoval.

„Jen jedna věc mi není jasná,“ pokračoval šerif. „Proč se motáš ještě ve městě a nejsi dávno za horami?“

Zatímco mluvil, zmocňovala se mě hrůza. Posadil jsem se na pryčnu, zatímco odemykal mřížové dveře.

Jeho kolt mi mířil na hlavu.

„Dej sem ty peníze, Franku. Vrátím je právoplatným majitelům.“

Díval se mi do bledého obličeje, oči se mu zase tak tvrdě zaleskly.

Bezmocným gestem jsem vytáhl z kapsy bankovky.

Chtěl jsem mu je podat, ale on se jen ušklíbl.

„Počkej, rozmyslel jsem si to. Prohodíš mi je přes mříže. Vezmu

si je venku, nechci nic riskovat.“

Hodil jsem mu vztekle peníze do tváře.

Calligan sebou škubl, střelil po mně vražedným pohledem a vycouval z cely. Stále na mě mířil.

Bankovky ležely roztroušeny po zemi.

Calligan zase zamkl, schoval kolt a škodolibě se zasmál.

„Okamžitě to posbírej a podej mi ty peníze přes mříže!“ zavrčel. „Ale rychle, kamaráde, jinak zavolám pistolníky tvého bratra. Ti s tebou budou rychle hotoví.“

Neochotně jsem nohou shrabal peníze na kupku a prostrčil jsem je z cely.

Sebral je, ale velmi opatrně, aby se moc nepřiblížil.

Posadil jsem se na pryčnu, vzal jsem hlavu do dlaní a poslouchal jsem, jak Calligan odchází.

Osaměl jsem.

V hlavě mi vířily myšlenky.

Takže našli zastřeleného Malcolma před otevřeným sejfem. Rána padla z mého koltu.

Pokoušel jsem se vzpomenout, kde jsem o zbraň přišel. Hned mi to došlo.

Předák Tom Harpers mi ji vzal při tom zpackaném atentátu.

Od té doby už jsem ten revolver neviděl.

Tím jsem si byl úplně jistý.

Rozčileně jsem vyskočil z pryčny a začal jsem pobíhat po cele.

„Šerife!“ křičel jsem. „Šerife! Kde jste, šerife! Musím vám něco říct!“

Chvíli to trvalo, než vstrčil hlavu do dveří.

„Co je?“ zeptal se číhavě.

Spěšně jsem mu to vyprávěl, ale on jen pokrčil rameny.

„Později, Franku. Samozřejmě tvou výpověď zaprotokoluji, ale později…“

Dveře se zavřely. Seděl jsem na pryčně a připadal jsem si osamělý a úplně vyhořelý.

Nachystali mi past a já osel jsem do ní nakráčel. Někdo využil této situace, aby se mě zbavil.

Ale kdo?

Tom Harpers?

Nikdy – ten byl svému šéfovi úplně věrný.

Susan…?

Ale ne, ta byla na svého Malcolma ohromně hrdá a milovala ho.

Některý z pistolníků?

Co by tím ale získali?

Zavrtěl jsem hlavou a nemohl jsem se dobrat žádné odpovědi. Jenže nikdo další, až na pár kovbojů, už o tom pokusu o atentát nevěděl.

Třeba měl Malcolm nepřátele, kteří chladnokrevně využili příležitost…

Jen samé otázky.

Lámal jsem si hlavu a hledal jsem nějaký záchytný bod. Taková drzost! Vězel jsem v pořádné pasti a důkazy o mé vině byly zatraceně vážné.

Zamaskovali to tedy jako loupežné přepadení. Malcolm mě údajně přistihl při plenění trezoru a já jsem ho měl potom zastřelit. Pak jsem utekl s penězi. Takhle to mělo vypadat.

Vzpomněl jsem si na ten úpis, který jsem podepsal. Ale ti lidé jistě odvedli dobrou práci a zbavili se i toho kusu papíru.

Svěsil jsem hlavu.

Bude pro mě také přitěžující, že jsem toho večer tolik vypil. Budou si myslet, že to bylo kvůli černému svědomí…

Zatraceně!

Zatínal jsem pěsti, lomcoval jsem mřížemi a pokoušel se vykřičet své zoufalství.

Jube Calligan přišel s koltem v ruce a myslel si, že jsem se zbláznil.

„Zavři konečně hubu!“ zařval a pokoušel se mě překřičet.

Uklidnil jsem se.

Měl samozřejmě pravdu. Musel jsem šetřit síly, protože jsem nemohl vědět, co mě ještě čeká.

Šerif zavrtěl hlavou a zase odešel.

Byla mi jasná jen jediná věc – musel jsem se dostat z té díry,

abych unikl šibenici. Raději hned.

Kdybych se dostal před soud, odsoudili by mě. Nebyl jsem v pozici, abych jim mohl prokázat svou nevinu. Neměl jsem ani alibi.

Cestou z ranče do města jsem přece nikoho nepotkal.

Tak to vypadalo. Moje šance byly skutečně mizerné.

Sakra, potřeboval jsem se dostat z cely.

Ležel jsem na pryčně a žaludek se mi bouřil. Málem jsem se pozvracel.

Zatraceně, zatraceně, zatraceně, myslel jsem si jen.

+ + + + +

Uslyšel jsem kroky, které se blížily k celám. Okamžitě jsem byl na nohou.

Byl to šerif, který nesl kouřící hrnek. Prostrčil ho mříží a já jsem ucítil vůni kávy.

Zatímco jsem srkal kafe, on mě mlčky pozoroval. Horký nápoj mi udělal dobře, cítil jsem, jak se mi v žilách rozproudila krev. Vrátil jsem prázdný hrnek a poděkoval jsem.

„No dobře, Franku. Teď se snad cítíš trochu líp."

Přikývl jsem.

Tasil kolt a odemkl celu. Nechápavě jsem ho sledoval.

„Máš možnost vyprávět mi tu tvou historku. Zapíši ji do protokolu, protože všechno musí běžet podle předpisů."

Neznatelně se pousmál. Bylo na něm vidět, že to celé považuje jen za ztrátu času.

„A hlavně žádné hlouposti, kamaráde," zavrčel.

Pokynul koltem a já jsem vyšel z klece. Pomalu jsem před ním kráčel do úřadovny.

Ukázal na židli a já jsem se posadil.

Byli jsme tam sami.

Calligan se posadil za psací stůl a položil na něj kolt. Upřel na mě orlí zrak a řekl:

„Nic nezkoušej, chlapče. Nedostal by ses daleko."

Uhodl mé myšlenky. Vzdálenost mezi námi byla moc velká, ale já

přesto přemýšlel, jestli by se dala zdolat jedním skokem.

„Tak spusť!“

Vyprávěl jsem mu podrobně o všem, co se stalo za posledních dvacet čtyři hodin. Poslouchal mě zdánlivě pozorně, dělal si poznámky a vůbec mě nepřerušoval.

Pokoušel jsem se něco vyčíst z jeho očí, ale nasadil netečný obličej.

Pak jsem domluvil a očima jsem visel na šerifových rtech.

„Tak jo, kamaráde. Všechno jsem slyšel. Sepíšu to hned do protokolu.

Můžeš si ho přečíst a pak ho podepíšeš. Teď se ale vrátíš do cely.“

Byl jsem zklamán.

Ale co jsem vlastně čekal? Že mi uvěří a pustí mě?

Calligan vstal a zase na mě namířil.

S cynickým úsměvem jsem se díval na zbraň.

Vlastně jsem to chtěl zkusit, pomyslel jsem si v hloubi duše. V jeho očích jsem byl stejně mrtvý muž. Snad to byla má poslední šance…

O krok ustoupil.

„Nech těch pitomostí, Franku. Musel bych střílet!“

Uvěřil jsem mu. Otočil jsem se a odešel jsem zpět do cely.

Pak jsem zase osaměl.

„Zatracené svinstvo,“ nadával jsem. Marně jsem namáhal mozek, jak se z této situace dostat.

Ale ať jsem hloubal sebeusilovněji, řešení jsem nenalézal. Zmocnila se mě panika. Na čele mi stál ledový pot a srdce bušilo do žeber jako zběsilé.

Neklidně jsem se převaloval na pryčně z boku na bok.

+ + + + +

Uplynuly asi dvě hodiny.

Otevřely se dveře a přišel mě navštívit můj dlouholetý přítel Daniel Boone.

Spolu jsme zažili mnohá dobrodružství a také kopu legrace.

Byl úplně bledý a na rtech se mu objevil trpký úsměv. Přistoupil až k mříži.

Vyskočil jsem a přišel jsem k němu. Sekundu jsme se dívali do očí. Vyčetl v mých očích zoufalství.

„Dane," promluvil jsem chvějícím se hlasem, „pomoz mi, prosím!"

Znělo mi to samotnému jako křik smrtelně zraněného zvířete.

Chtěl něco odpovědět, ale v tu chvíli vstoupil šerif.

Jube Calligan na nás podezřívavě hleděl.

„Jen pár minut, Boone. Možná byla chyba tě sem vůbec pustit…" řekl a zase odešel. Nechal otevřené dveře a já jsem věděl, že uslyší každé naše slovo.

Díval jsem se na svého přítele a uvědomil jsem si, že se třesu.

Daniel nic neříkal, ale v očích jsem mu četl stopu soucitu.

„Nemůžu ti pomoct," řekl nakonec. „Je mi tě líto, Franku. Přestřelil jsi. To jsi neměl dělat."

Zavrtěl hlavou.

Tak i Daniel byl přesvědčen, že jsem zabil svého bratra. Křečovitý úsměv mi zkřivil rty. Otřel jsem si zpocené čelo.

„Já jsem to nebyl, Dane," začal jsem znovu. „Nezabil jsem ho. Chtěl jsem to udělat, ale jeho lidé tomu zamezili. Vyplatil mě a nechal mě běžet. Chtěl jsem opravdu zmizet a začít někde jinde. Musíš mi věřit!"

Viděl jsem mu na očích, že jsem ho nepřesvědčil.

Stísněně řekl: „Už včera večer, když jsi byl tak opilý, jsem tušil něco zlého. Cítil jsem, že to přichází. Sledoval jsem tě už několik dní a viděl jsem, jak se to v tobě vaří a jak chce vztek ven. Proto jsem ti radil, abys odešel a na všechno zapomněl. Ale ne, ty s tou tvou tvrdou palicí se musíš mstít!"

Upíral na mě sršící zrak a jeho hlas zněl hodně příkře.

„Jak bych ti měl pomoct?" pokračoval. „Jak? Já nevidím žádnou možnost. Ostatně se do té věci ani nechci míchat. Jistě, Franku, společně jsme vyváděli mnoho nesmyslů a pokaždé jsme se z toho dostali se zdravou kůží, ale tady jde o vraždu, o sprostou bratrovraždu!"

Pronikavě mě sledoval.

Zatraceně, pomyslel jsem si. On mi nechce pomoct! A kromě něj tu nemám žádné přátele. Všechno se proti mně spiklo.

Daniel uhodl mé myšlenky a řekl: „Půjdeš před soud a dostaneš šanci se obhájit.“

Hořce jsem se pousmál.

„Myslíš, Dane? Tak daleko se ani nedostanu. Ještě to ve městě skoro nikdo neví, ale až přijde večer a noc… Alkohol lidem dodá odvahy a oni mě zlynčují. Však víš, můj bratr tu byl uznávaný a oblíbený. Já jsem už odsouzený.“

Jeho pohled zneklidněl, a to mi prozradilo, že si uvědomuje to samé.

„Šerif to nedovolí,“ pokoušel se mě uklidnit. „Oni ho poslechnou. Tady ve městě ještě nikdo nikoho nelynčoval.“

Zase jsem se skepticky ušklíbl.

Ukázal jsem na otevřené dveře. Daniel se k nim opatrně přiblížil a nahlédl do kanceláře.

Pokynul dlaní, šerif nejspíš seděl u stolu a už se nezajímal o náš rozhovor.

„Poslouchej, Dane,“ začal jsem znovu a snažil jsem se, aby můj hlas zněl pevně. „Představ si, že jsem to nebyl já.“

Přikývl.

Rychle jsem pokračoval.

„Je za tím někdo jiný. Malcolm mi včera dobrovolně dal třicet tisíc dolarů. Vrah nás při tom musel vidět a využil chladnokrevně příznivého momentu.“

Zase přikývl a já jsem pocítil špetku naděje.

„Je jasné, že mě ten dotyčný bude chtít vidět co nejrychleji na oprátce. Víš, že nejsem ve městě vůbec oblíbený a bude hračka poštvat proti mně místní lidi. Nikdo pak nezastaví rozohněný opilý zástup, ani šerif Calligan, jasné? Abych mohl dokázat nevinu, musím se odsud dostat, Danieli, pochop to konečně.“

Zničeně jsem zmlkl, ale napjatě jsem ho pozoroval.

Znejistěl. Viděl jsem mu to na očích.

Pak jsme uslyšeli, jak zavrzala židle. A potom vešel do místnosti s

celami Calligan.

„Je mi líto, Danieli,“ řekl šerif. „Pro dnešek je po návštěvách. Jestli chceš přijít jindy, mně to vadit nebude.“

Daniel Boone po mně ještě střelil záhadným pohledem, pak se pomalu otočil a vyšel za šerifem.

Zase jsem se posadil na pryčnu a vzal hlavu do dlaní.

Jestlipak mi Daniel pomůže?

Na chvíli jsem pocítil silnou naději, ale pak jsem musel zavrtět hlavou.

Nevěřil jsem tomu. Daniel mě sice vyslechl, ale nebude se chtít pustit do rizika.

Příliš mnoho okolností svědčilo proti mně…

Nemohl jsem mu to zazlívat. Kdo ví, jak bych se zachoval já na jeho místě?

+ + + + +

Hodiny se nekonečně vlekly.

Chtě jsem spát, ale nemohl jsem. Zaměstnávalo mě příliš mnoho myšlenek.

Otevřely se dveře a Calligan mi přinesl večeři. Posadil jsem se a napjatě jsem se na něj díval.

Podíval jsem se na jídlo a poznal jsem, že ho nese ze saloonu.

Podstrčil talíř pod mříží.

„Děkuji, šerife,“ řekl jsem a pocítil jsem najednou pořádný hlad. Pustil jsem se do kusu masa a rychle jsem hltal.

Šerif mlčky přihlížel. Když jsem skončil, prohlásil stísněně:

„Budeme mít potíže, Franku. V saloonu něco chystají. Fellowsovi chtějí tvůj skalp…“

Pronikavě si mě měřil. A v obličeji se mu objevil trpký úsměv.

„To jsem si myslel, šerife, vůbec mě to nepřekvapuje. Čekal jsem to. Jistě se v saloonu nalévají celé rundy kořalky.“

Můj hlas dostal vzdorný podtón. Se zatnutými pěstmi jsem stál u silných mříží.

Jube Calligan rozeznal moje rozčilení a zvedl dlaň.

„Vy musíte najít toho, kdo jim nalévá, pane Calligane,“ naléhal jsem, „protože ten člověk má na svědomí mého bratra. Je to tak, šerife, a ne jinak…!“

Díval jsem se strážci zákona přímo do očí. Nevydržel mému pohledu dlouho vzdorovat.

Calligan neměl odpověď, jen si nervózně mnul ruce.

Ale tvářil se zamyšleně. Podsunul jsem pod mříží prázdný talíř. Zvedl ho a beze slova odcházel.

Díval jsem se za ním.

Člověče, pomyslel jsem si, nechtěl bych být ve tvé kůži. Ale pomyslel jsem pak na sebe a uvědomil jsem si, že bych mu stejně měl závidět.

Neklidně jsem pochodoval po cele jako podrážděný tygr, kterému vytrhali zuby.

Zamřížovaným okénkem jsem slyšel povyk mnoha mužů, který se sem nesl ze saloonu.

Sílil každou minutu.

A co potom…?

Potom přijdou. Opilý a zdivočelý zástup, který chce svou oběť.

Nedají si pokoj dřív, dokud se nebudu houpat na větvi.

Pomyšlení na to mi zase vyhnalo pot na čelo a zběsile rozbušilo srdce.

Chodil jsem po cele sem a tam. Pět kroků tam, pět zpátky…

Jak dlouho budu ještě žít?

+ + + + +

Mezitím se snesla noc.

Hluk v saloonu dosáhl vrcholu. Na hlavní ulici bylo také podezřele rušno.

Jistě se na to divadlo seběhne mnoho zvědavců.

Jube Calligan přišel k celám.

Držel dvouhlavňovou parkerovku a působil odhodlaným dojmem.

Ukázal jsem na pušku.

„Tím ty lidi nezastavíte, šerife, vsadím se, že se ani nedostanete k

výstřelu. Prostě vás zašlapou do země.“

Nic neříkal, jen na mě mlčky pohlédl.

„A co bys mi poradil ty?“ zeptal se po chvíli.

Zarazil jsem se a marně jsem hledal posměšné jiskření v jeho očích. Vypadalo to skoro, že má strach.

„Musíme zmizet,“ řekl jsem přeskakujícím hlasem. „Musíme pryč, šerife. Spoutejte mě, přivažte mě k sedlu a pak pojedeme do Abilene. Tam budu v bezpečí čekat na soud.“

Uvažoval.

Na můj vkus příliš dlouho a nakonec mu byla možnost rozhodnutí odebrána.

Z kanceláře se ozval hluk a někdo volal šerifa.

Jube Calligan sebou škubl.

Jeho osmahlý obličej o půl tónu zbledl. Díval se na mě, jako by chtěl říct: Je mi líto, chlapče, ale teď už je pozdě. Jsme v pasti.

„Hej, šerife! Kde vězíte? Chci s vámi mluvit!“ povykoval netrpělivě ten cizinec.

Calligan se otočil na podpatku a odešel.

Dveře zůstaly pootevřené a já jsem slyšel, co se vedle děje.

„Co to má znamenat?“ zahromoval šerif.

Ten druhý se zasmál.

„Řeknu to stručně, šerife. Obklíčili jsme vaši úřadovnu, takže nám neunikne ani myš. Ušetříte sobě i nám velké problémy, pokud nám toho bastarda Suttera vydáte dobrovolně.“

Muž se na moment odmlčel, ale když chtěl šerif něco říct, hned zase spustil.

„Sutter dostane zasloužený trest. Prostě ho…“

Šerif Calligan mu skočil do řeči a zařval: „Zasloužený trest může vyřknout jedině soud, rozumíte! Frank Sutter je pod mou ochranou. Jestli se někdo z vás odváží překročit bez vyzvání práh, napálím to do něj z brokovnice. Vyřiďte to ostatním. A teď zmizte!“

Ten muž se zasmál.

„Ale šerife, vy jen blufujete. Platí vás město a vy si dáte pozor, abyste nezranil nikoho z občanů. To by bylo. Nejlepší by bylo, když se vydáte na pravidelnou pochůzku po městě a budete se dívat někam

jinam…“

Dveře zapadly do zámku.

O chvíli později byl šerif zase u mě.

Otázka, jestli jsem všechno slyšel, byla zbytečná. Poznal to na mně.

„Co teď?“ zeptal jsem se a věděl jsem, že se nenalezne žádné řešení v můj prospěch.

Ach ano, dav sem vtrhne v pár minutách a převalí se přes šerifa jako lavina.

Slyšel jsem zvenčí povyk několika set hlasů. To tedy měly být poslední minuty mého života!

Šerif nerozhodně postával před mříží, pak pokrčil rameny a odešel.

Zase jsem byl sám. Ale to jistě nepotrvá dlouho.

Potom přijdou.

A potom?

+ + + + +

Nevěděl jsem, kolik času uteklo.

Svíral jsem pruty mříží tak pevně, až mi bíle vystouply klouby prstů.

Pot mi stékal po tváři a srdce mi bušilo jako splašené.

Už dávno jsem se vzdal naděje, že se z toho nějak dostanu. A jen jsem si přál, aby to bylo rychle za mnou.

A také to šlo ráz na ráz.

Ačkoliv šerif zajistil vstupní dveře, během sekundy byly vylomeny.

Slyšel jsem drsné hlasy a věděl jsem, že šerif má pod nosem několik koltů.

Samozřejmě nestřílel!

Neodvážil se. Možná na to ani neměl čas. Ale to už bylo jedno.

Do místnosti se vřítilo asi šest mužů.

S rozpálenými tvářemi pokřikovali a mířili na mě kolty.

Instinktivně jsem ustupoval.

Nebyl jsem nikdy zbabělec, ale teď se mi třásly všechny údy.

Pak přišel kdosi s klíčem. Dveře se otevřely a oni vběhli dovnitř jako smečka hladových vlků.

I když to nemělo smysl, kopal jsem kolem sebe jako zuřivý býk.

Vyvlekli mě z cely a protáhli mě kanceláří. Prostrkali mě kolem šerifa, který tam stál s bledým obličejem, a pak na ulici.

Rozhlédl jsem se a viděl jsem povyku jící dav lidí, kteří čekali na moji smrt.

Na mou hlavu pršely nadávky a kletby.

Jak bych jim jen mohl vysvětlit, že jsem to nebyl já, kdo zavraždil Malcolma, a že pravý vrah je někde mezi nimi…

+ + + + +

Kousek stranou stál mohutný dub, který byl vpravo a vlevo osvětlen sudy s hořícím térem. Přes spodní větev přehodili provaz, na němž jsem měl viset.

Hlasy se poněkud ztišily.

Cítil jsem všechny ty pohledy, které se na mě upíraly s vražednou nenávistí.

Muži mě drželi tak pevně, že jsem se nemohl pohnout ani o palec.

Pak přivedli koně. Mezitím mi svázali ruce za zády.

Zavládlo úplné ticho.

Někde štěkal pes. Dokonce i měsíc zalezl za mraky, jako by se na to divadlo nechtěl dívat.

Posadili mě na koně a vedli ho pod mocný dub.

Cítil jsem se jako nejosamělejší člověk na zemi. Jako bych se vykoupal v potu, zatímco srdce mi chtělo rozbít hrudní koš.

A jde se na smrt, myslel jsem si. Tady končí má pozemská cesta.

K čertu se vším!

Na krk mi přehodili smyčku.

Je po všem.

Dohrál jsem.

Tvářil jsem se netečně. I když jsem byl polomrtvý hrůzou, nechtěl jsem to dát najevo. Chtěl jsem těm krvežíznivcům pokazit dobrou

zábavu.

Čekali, že začnu škemrat o život.

Ale to se pletli.

Prohrál jsem. A já jsem uměl prohrávat.

„Máme ti zavázat oči, ty pse?“ zakrákoral nějaký hlas.

Muž stál dva yardy ode mě, ale cítil jsem z něj whisky i na tu vzdálenost. Plivl jsem po něm.

Škubl sebou a ruka mu sjela ke koltu. Sestřelil by mě z toho koně, kdyby ho okolostojící nezadrželi.

Pak jsem pozdvihl hlas.

„Takto na vás na každého plivnu z pekla,“ zařval jsem ostrým hlasem. „Tak popožeňte toho koně! Chcete přece svou zábavu. Nestává se to každý den, že věšíte nevinného! Moje kletba vás bude pronásledovat dnem i nocí.“

Zase jsem si odplivl.

Davem se rozlehl divoký pokřik a kůň pode mnou poplašeně přešlápl.

Cítil jsem, jak se smyčka stahuje. Už jsem skoro nedýchal.

Tak je to tady, pomyslel jsem si.

Dávali si ale načas.

Urazil jsem je a oni mi to chtěli oplatit. Chtěli mě ještě potrápit.

Sám jsem neměl odvahu, abych koně pobídl patami a urychlil svůj osud.

„Ještě poslední slovo na dlouhou cestu,“ prohlásil jeden muž, kterého jsem už někde viděl. Posměšně se na mě šklebil a já jsem zatnul zuby.

„Ty víš, proč budeš viset, Franku Suttere. Dlužíme to tvému bratrovi. Udělal pro město mnoho dobrého a všichni ho tu uznávali. My jednáme tak, jak by jednal on.“

„Ne!“

Ten hlas zazněl nad prostranstvím a hlavy všech lidí se za ním otočily.

Znal jsem ten hlas. To byla Susan! Ano, skutečně to byla ona!

Hrdě si razila cestu zástupem. Doprovázeli ji ti čtyři pistolníci.

Zastavila pár kroků ode mne.

Její oči si mě bezvýrazně přeměřily, jako by mě viděla poprvé.

Pak se prudce otočila k vyčkávajícímu zástupu.

„Ne, pánové," promluvila pevným a jasným hlasem. „To by nebylo přání mého zavražděného manžela. Všichni, kdo ho znali, vědí, že on byl pro právo a soudní spravedlnost."

Sekundu mlčela, sledovala, jaký mají její slova účinek.

„Proto jděte do saloonu a napijte se whisky na můj účet!"

Pyšně tam stála a já jsem k ní náhle pocítil úctu. Nebylo vůbec snadné předstoupit před takový sběh lidí a připravit je o jejich divadlo.

Udiveně jsem sledoval, že dost lidí poslechlo prakticky okamžitě a s reptáním odcházelo.

Zbylí ale zuřili.

Vztekle se tlačili dopředu a kdosi vystřelil do vzduchu. Ostatní se přidali.

Musel jsem Susan obdivovat. Neustoupila ani o krok a znovu mluvila ke vzteklému zástupu. Její čtyři ochránci stáli kolem s tasenými kolty.

Nakonec to dokázala.

Bylo to jako zázrak. Lidé začali ustupovat. Místní občané, kovbojové a všichni další, kteří se tu ještě seběhli, všichni byli rázem zbabělí. Nebo se jí podařilo je přesvědčit, že trestu neuniknu ani při řádném soudním jednání?

Nemohl jsem tomu stále věřit, ale když jsem slyšel hlas šerifa Calligana, který zaháněl poslední zarputilé křiklouny, pochopil jsem, že jsem se z toho prozatím dostal.

Susan se ke mně otočila a sekundu na mě hleděla nenávistným pohledem.

Pak se odvrátila a vykročila se svými průvodci k šerifovi.

Já už jsem nerozuměl vůbec ničemu.

Z jakého důvodu to pro mě udělala?

„Dávejte na něj pozor," řekla Calliganovi. „Pokud byste si nebyl jistý, nechám vám tu ráda někoho ze svých lidí."

Šerif zavrtěl hlavou.

„Děkuji, madam," odpověděl rozčileným hlasem. „To není

potřeba. Nemyslím si, že by se o to pokusili ještě jednou. Zítra ráno se za to beztak budou stydět.“

Pak vykročil dál, došel ke mně a sundal mi konečně tu škrtící smyčku.

Lapal jsem po dechu jako ryba na suchu. Šerif mě stáhl z koně, ale málem jsem se nemohl udržet na nohou.

Calligan mě pozoroval, pak sklopil zrak a vypadalo to, že se stydí, že jako šerif před pár minutami selhal.

Ale co to znamenalo pro mě?

Hlavní pro mě teď bylo, že jsem byl stále naživu. Hlavou mi začaly vířit nové plány na útěk. Ale s tím jsem musel chvíli počkat, až se trochu vzpamatuji.

Nyní jsem se nechal bez odporu dovést zpátky do cely. Nervové vypětí posledních okamžiků bylo příliš veliké.

Bezmocně jsem klesl na pryčnu. Křečovitě se mi zmítal žaludek, musel jsem zvracet.

Jube Calligan mezitím přinesl půl láhve whisky.

Vešel do cely a podal mi ji. Vděčně jsem po ní sáhl a přiložil ji ke rtům. Ostrá tekutina mi zmizela v hrdle.

Netrvalo dlouho a dostavil se účinek. Bylo mi hned mnohem líp.

Calligan tam zadumaně stál a já jsem stále držel láhev v ruce.

To byla ta šance!

Ale nechal jsem to být. Nesměl jsem teď tolik riskovat. Calligan vzhlédl a já jsem mu podal prázdnou láhev.

„Přemýšlel jsem, jestli nemám napsat do Abilene, aby uspíšili tvůj proces,“ řekl. „Tobě by to taky vyhovovalo, co, Franku?“

Trhl jsem sebou, to totiž vůbec nezapadalo do mých plánů.

Potřeboval jsem čas!

Snažil jsem se odpovědět lhostejně.

„Šerife, vy jste stejný jako ostatní. Vy se taky nemůžete dočkat, až mě uvidíte, jak se houpu za krk. Však mi ještě dopřejte pár dní. Jistě se mě brzy zbavíte.“

„No tak zatím nic podnikat nebudu,“ zavrčel uraženě. „Myslel jsem to dobře. Ale jak chceš, klidně si čekej na soud třeba i několik týdnů.“

Poté se otočil a odešel od cel.

Zůstal jsem sám.

Znaveně jsem ležel se zavřenýma očima. Ale nemohl jsem usnout. Stále jsem musel myslet na to, co se stalo.

Ale ať jsem to obracel ze všech stran, nebyl jsem z chování Susan chytrý. Proto jsem to bral jako znamení osudu, že skutečný vrah mého bratra musí být vypátrán.

A já ho najdu, to jsem si v té chvíli přísahal…

+ + + + +

Noc uplynula.

Spal jsem mizerně a koupal jsem se v potu. Každou chvíli jsem se probral z hrozného snu. Viděl jsem sám sebe na šibenici a pak zase jako štvance. Tyto scény byly doprovázeny povykem zuřivého davu. Bylo to příšerné.

Ztěžka jsem se zvedl a začal jsem přecházet po cele sem a tam.

Netrvalo dlouho a ukázal se Calligan s pomačkaným obličejem. Také měl asi neklidné spaní.

Nesl tác se snídaní.

Mlčky jsem pil kafe a nedůvěřivě zíral na housku.

„Dvojitá porce vajec se špekem by mi byla milejší," zahučel jsem.

„To ti klidně přinesu," prohlásil ochotně. „Jestli chceš ještě něco, tak to vysyp. Kdo ví, jak dlouho si to ještě budeš moct dovolit."

Zavrtěl jsem hlavou a pomyslel jsem si, že jediné přání, které mám – dopadnout vraha svého bratra – si můžu splnit jen já sám. Jen jsem potřeboval vyčíhnout správnou příležitost, jak se dostat z vězení.

Sotva Calligan odešel, už se zase vracel společně s Danielem Boonem.

„Máš tady návštěvu," zahučel. „Můžete si vykládat, než se vrátím s jídlem."

Pak se otočil na Daniela.

„Nesmí vám vadit, že vás tady zamknu. Povinnost je povinnost."

Pak odešel.

„Co je, Danieli? Chceš mi ještě něco říct, nebo…?“

Dával jsem jasně najevo své zklamání.

Neodpověděl, jen si mě přeměřil bodavým pohledem od hlavy k patě.

„Už ses vynadíval, starý příteli?“ zeptal jsem se s úšklebkem, ale Daniel jen potřásl hlavou.

„Pomůžu ti,“ vyhrkl náhle.

Asi jsem se tvářil jako ovce. To jsem nečekal. Daniel se zasmál.

Zatímco jsem se snažil uvědomit si, co mi vlastně řekl, pokračoval Daniel naléhavě v promluvě.

„Pomůžu ti, Franku. Jsme staří kamarádi a mrzí mě, že jsem o tobě pochyboval. Dlouho jsem přemýšlel, ale došel jsem k závěru, že ty nemůžeš být v žádném případě vrah.“

Udělal krátkou pauzu.

Rozčileně jsem na něj civěl a nová naděje mi rozpálila obličej.

Zvedl ruku.

„Můžu ti ale jen napomoct k útěku. Pak musím sám zmizet. Okamžitě na mě padne podezření, že jsem to byl já.“

Pokýval jsem hlavou a pomyšlení, že se mi možná podaří utéct, mi chutnalo jak sladké víno.

Daniel Boone si stáhl pravou holínku. Vytáhl paklíč a derringer. Podal mi to skrz mříž.

„Na, vezmi si to. Teď už je tvoje věc, jestli ty věci použiješ správně a v pravý čas. Já ti přeji mnoho štěstí.“

Zastrčil jsem derringer za košili a paklíč do boty. Vděčně jsem se na Daniela podíval.

„Děkuji, kamaráde,“ pravil jsem. „Nikdy ti to nezapomenu.“

Jeho pohled zvážněl. „Franku, nic si nenalhávej. Poženou tě jako psa, protože tvůj útěk vezmou jako doznání viny. Všude budou viset stovky letáků a na nich bude stát vysoká odměna. Však víš, kolik lovců lidí si bude chtít vydělat.“

Mlčel.

Věděl jsem samozřejmě, jakou má pravdu, ale neměl jsem jinou možnost.

Musel jsem riskovat. Jedině takto jsem mohl dokázat svou nevinu.

Daniel Boone viděl, jak jsem se rozrušil a jak mi vaří krev. Začal mě proto uklidňovat.

Pak jsme uslyšeli kroky a vzápětí zarachotil v zámku klíč. Sedl jsem si na pryčnu a pokoušel jsem se vypadat co nejvíc lhostejně.

„Už bylo načase, šerife," prohlásil Daniel. „Tak dlouho jsem tu nechtěl být, mám ve městě ještě práci."

Calligan mi podstrčil talíř a cosi pro sebe zabručel.

Daniel se rozloučil a odešel se šerifem ven, když na mě předtím ještě povzbudivě zamrkal.

S vděčností jsem se za ním díval. Útěk se tedy mohl konat dřív, než by se kdo nadál.

Tato nečekaná pomoc byla dobrým znamením, takže jsem se s chutí pustil do snídaně. Pak jsem si v klidu lehl a čekal jsem, až uteče den.

Nechtěl jsem předtím nic riskovat a také jsem chtěl počkat, až Daniel získá dostatečný náskok.

Myslel jsem na paklíč a malý revolver – a to mi dodávalo odvahy.

+ + + + +

Přišel večer.

„Tak dobrou," zabručel Calligan a odešel.

S úsměvem jsem se za ním díval, přitom jsem cítil pod košilí derringer. Pomalu jsem vstal.

Rychle se stmívalo a odvedle jsem slyšel šerifa šramotit s něčím u stolu. Potichu jsem se kradl ke dveřím cely. Vylovil jsem z boty paklíč. Byl čas.

Ruce se mi chvěly vzrušením a na čele mi vyvstal chladný pot.

Teď jen neztratit nervy, říkal jsem si stále dokola, zatímco jsem pomalu otáčel klíčem v zámku.

Myslel jsem si, že to bude jednodušší, už po chvíli jsem byl úplně zpocený a hlasitě jsem funěl.

Dlouho jsem se pokoušel otevřít zámek. Už jsem to chtěl prozatím vzdát, když tu se dveře s vrznutím otevřely.

Sekundu jsem stál jak solný sloup a doufal jsem, že Calligan nic

neslyšel.

Z kanceláře nebylo ale slyšet nic podezřelého.

Vytáhl jsem zpod košile derringer a plížil jsem se ke dveřím do kanceláře. Se zatajeným dechem jsem naslouchal.

Tak dobrá, pomyslel jsem si, zatím všechno podle plánu…

„Šerife," zavolal jsem, „šerife, musím s vámi ještě mluvit!"

Přitiskl jsem se ke stěně tak, abych pak stál v zákrytu za otevřenými dveřmi.

Zavrzala židle a vzápětí se otevřely dveře.

Jube Calligan vešel. V pravé ruce nesl lucernu. Nic netušil.

Udělal několik kroků a zarazil se.

„Franku?" řekl tiše.

V tu chvíli jsem byl za ním, zabořil jsem mu hlaveň derringeru do zad a volnou rukou jsem mu vytáhl kolt z pouzdra.

„Postavte tu lampu opatrně na zem, šerife," sykl jsem a snažil jsem se o sebejistý tón. „Žádné rychlé pohyby. Hrozně by mě to mrzelo, protože toto je moje poslední šance! Jinak to nejde."

Jube Calligan udělal krok vpřed. Pomalu postavil petrolejku na zem.

„Ruce vzhůru, šerife!" řekl jsem hrozivě. Jeho ruce putovaly do výše ramen, pak se ke mně otočil.

Oči mu plály ledovým hněvem a kolem úst mu pohrával opovržlivý úšklebek.

„O jednu vraždě víc nebo míň, že? Na tom už ti asi nezáleží," procedil mezi zuby.

Nic jsem neříkal, jen jsem ho pozorně sledoval.

„Jděte do cely," řekl jsem pak.

Šerif se nehýbal z místa.

Pozvedl jsem kolt, ale Calligan se jen chrčivě zasmál.

„Vzdej to, chlapče," zasyčel. „Nedostaneš se ani deset mil daleko. Dej sem ten kolt…"

Užasle jsem na něj civěl.

On se ke mně skutečně blížil s napřaženou rukou, jako by mi chtěl ten kolt prostě vzít.

Pomalu jsem ustupoval.

„Zůstaňte stát!“ zařval jsem divoce. „To není legrace, šerife! Já budu střílet!“

Znejistěl a zastavil se. V očích se mu zablesklo, ale možná jsem se pletl.

Musel jsem pospíchat. Co kdyby někdo přišel?

„Rychle, do cely!“

Můj hlas zazněl konečně dost tvrdě a nesmlouvavě, takže Calligan pomalu přikývl.

„No dobře, kamaráde,“ zavrčel. „Ale za to mi zaplatíš. Já si nedám pokoj, dokud…“

„Ušetřte si ty povídačky, šerife,“ křikl jsem divoce. V očích mě z toho rozčilení řezal pot. „Tak do cely!“

Otočil se a já jsem se chopil příležitosti. Přiskočil jsem k němu a udeřil jsem ho koltem do zátylku. Zasténal a sesunul se na zem.

Spoutal jsem mu ruce, nasadil mu roubík a odtáhl jsem ho do cely.

Pak jsem šel do kanceláře. Tam hořelo jiné světlo. Zhasl jsem petrolejku a zamknul za sebou dveře k celám.

V jedné skříni v rohu jsem našel svůj kolt. Také jsem se zmocnil winchestrovky a parkerovky.

Vyhlédl jsem opatrně na ulici. Teď večer začalo ospalé město ožívat. Na chodnících bylo dost lidí a ze saloonu se sem nesl povyk opilců.

Ozbrojen jsem se plížil k zadnímu vchodu a vyhlédl jsem ven. Nikoho jsem neviděl.

Několika skoky jsem přeběhl ke stáji.

Nemýlil jsem se, stál tam můj kůň, který mě přivítal zafrkáním. Láskyplně jsem ho poplácal po krku.

Bleskově jsem osedlal a vyvedl jsem koně ze stáje.

Zase jsem se rozhlížel na všechny strany, ale neviděl jsem nic podezřelého.

Štěstí bylo na mé straně.

Ačkoliv vál od kopců chladný vítr, tekly ze mě stále potoky potu.

Vyhoupl jsem se do sedla.

Pomalu jsem jel úzkou uličkou a snažil se vést koně tak, aby

nadělal co nejmíň hluku. Stáhl jsem si klobouk do čela a doufal jsem, že mě nikdo nepozná.

Stejně jsem musel chtě nechtě ujet kousek cesty po Main Street.

Ale nahrával mi čilý ruch chodců i jezdců – a také samozřejmě temnota.

Nebyl jsem vůbec nápadný.

Prvního cíle jsem tedy dosáhl.

Už jsem chtěl svého valacha pobídnout do cvalu, když tu jsem zaslechl nějaký zvuk, který mě vyděsil. Vzápětí vyskočil zpoza stromu nějaký muž s koltem v ruce.

Rozeznal jsem ošlehaný obličej Fesse Dugana, což byl jeden z pistolníků Sutterova ranče.

To jsem si mohl myslet, proklínal jsem v duchu svou lehkomyslnost.

Susan počítala se vším. Jistě přikázala svým lidem, aby střežili šerifovu kancelář.

Ale zase jsem se musel ptát, proč to dělala…

Teď jsem o tom ale nemohl přemýšlet.

„Budeš to muset otočit, frajere," prohlásil Dugan. „My jsme věděli, že toho pitomce šerifa nějak přelstíš."

Ve slabém svitu měsíce jsem viděl, jak se šklíbí, ale jeho oči na mě byly upřené jako dva kusy ledu.

„Co teď s tebou mám dělat?" zasyčel znechuceně. „Vlastně bych mohl ušetřit starosti soudci. Jsi vrah na útěku a nikdo mi nebude vyčítat, že jsem tě zastřelil…"

Zase mu tak zajiskřily oči a já jsem poznal, že bude střílet.

Zbývala mi ještě nepatrná šance, i když Dugan byl obávaný pistolník a už na mě mířil.

Přede mnou totiž ležela brokovnice a já jsem si byl jistý, že ji Dugan v šeru přehlédl.

Hlaveň ukazovala přibližně jeho směrem.

Vsadil jsem na jednu kartu. Dělal jsem, že chci sesednout, ale prudce jsem se vrhnul ze sedla a v letu jsem stiskl spoušť brokovnice.

Puška s velkým rozptylem ho zasáhla z bezprostřední blízkosti.

Než se s výkřikem zhroutil, stačil stisknout spoušť. Kulka mě škrábla na levé paži.

Nedbal jsem na prudkou bolest, vyskočil jsem na koně, pohlédl jsem krátce na Duganovo tělo a vyrazil jsem tryskem pryč.

Musel jsem pospíchat, protože bylo jisté, že střelba nezůstala bez povšimnutí. Možná už mezitím někdo zjistil, že jsem na útěku…

Ujel jsem několik mil, pak jsem zastavil, abych se podíval na své zranění. Měl jsem štěstí, byla to jen nehluboká rána, jaká se sama zahojí.

Rychle jsem ji obvázal a pokračoval jsem v jízdě. Byl jsem na útěku a štvanice měla začít už brzy.

Udělají všechno, aby mě dostali. Ale já jsem měl jednu výhodu.

Znal jsem tady krajinu jako své boty. Vyrůstal jsem tu a věděl jsem o každém zapadlém koutu, kam kromě mě nikdo nikdy nevkročil.

Také jsem měl celou zásobu triků.

Chtěl jsem jim to pořádně ztížit. Pohladil jsem koně po šíji a zdálo se, že tuší, jaké útrapy nás oba čekají. Tiše zařehtal. Pak se rozběhl prérií ještě rychleji.

+ + + + +

Pomalu začínalo svítat. Slunce mělo brzy začít svou nebeskou pouť.

Konečně jsem se dostal k výběžkům hor a vyčerpaně jsem se svezl ze sedla.

Také můj kůň byl unaven. Pečlivě jsem ho vyhřebelcoval a udělal jsem všechno, abych mu ulehčil. Bez tohoto věrného druha bych byl v té divočině ztracen.

U malého potoka jsem se osvěžil a pustil jsem se do skromných zásob. Pak jsem se trochu porozhlédl. Byl tam dobrý výhled, takže bych uviděl pronásledovatele včas.

Díval jsem se do dálky, ale nespatřil jsem nic podezřelého. Doufal jsem, že se mi vyplatila námaha, se kterou jsem se snažil zamést stopy.

Osedlal jsem zase koně, nechal jsem ale volný břišní popruh.

Pro všechny případy, pomyslel jsem si. Kdo ví, jestli odtud nebudu muset zmizet během okamžiku.

Pak jsem si lehl do stínu keře a rozhodl jsem se, že se chvíli prospím.

Když jsem se probral, slunce již stálo pěkně vysoko.

Projel mnou strach.

Spal jsem příliš dlouho, ale aspoň jsem se cítil zase při síle. Pak jsem zkontroloval ránu a zjistil jsem s ulehčením, že se začíná hojit.

Zase jsem se rozhlédl po krajině. Můj zrak se zastavil na skupině jezdců, která byla jen pár mil vzdálená.

Rozbušilo se mi srdce a cítil jsem, jak mě zaplavuje strach.

Zatraceně, nepodařilo se mi je oklamat.

Pozorně jsem své pronásledovatele sledoval a poznal jsem, že jejich koně jsou u konce sil. Budou nuceni udělat delší přestávku.

Při tom poznatku jsem se málem rozesmál, protože můj kůň byl naproti tomu odpočatý.

Mohl jsem pokračovat v útěku a položit mezi sebe a pronásledovatele mnoho mil.

Tady v horách jsem mohl stopu zamést docela spolehlivě. Tady kopyta nezanechávají otisky.

Ještě jednou jsem se ohlédl, pak jsem sešel ke koni, doplnil jsem láhev a vylezl jsem do sedla.

Štvanice pokračovala.

Jel jsem dál a dál, používal jsem všechny možné triky, abych znemožnil stopování.

Teprve pozdě odpoledne jsem pro sebe a svého znaveného koně dovolil odpočinek.

K smrti unavený jsem sklouzl ze sedla.

\+ + + + +

Ze dřímoty mě vytrhly nějaké divné zvuky.

Zíral jsem na cizince, který stál pár kroků ode mne.

Měl pořádný plnovous, který byl protkaný už mnoha šedými

prameny, a byl střední postavy. Byl také už postarší, ale vypadal drsně a vytrvale.

U všech čertů, nevěděl jsem v první moment, co to má znamenat, ale pak jsem si uvědomil, že to nemůže být nikdo z pronásledovatelů.

Za tím mužem přešlapoval osel.

Ušák muži sloužil jako nosič zavazadel. Byl naložen vším možným – od nářadí až po potraviny.

No jistě, ten chlapík byl zlatokop.

Mlčky mě pozoroval a jeho pravice spočívala na pažbě těžkého armádního koltu.

„Buďte zdráv, starý pane," řekl jsem klidně a pomalu jsem vstal.

Podezřívavě si mě měřil, ale pak promluvil: „Jsi celkem bezstarostný, kamaráde," prohlásil a já jsem pod jeho plnovousem vytušil úsměv. „Klidně jsem se mohl zmocnit tvého skalpu."

„Na to nevypadáte," zasmál jsem se.

„Ty budeš asi na útěku," pokračoval muž a pozorně sledoval mou reakci. „Co bys tady v horách jinak hledal?"

Tvářil jsem se asi neproniknutelně.

Jen se zasmál, dovedl osla ke keři a tam ho uvázal.

„Máš hlad?" zeptal se.

Když mě na to tak upozornil, cítil jsem, jak mi kručí v břiše.

Přikývl jsem.

Sáhl do pytle se zásobami a vytáhl kus chleba, uzené maso a sušenou rybu.

Dal jsem si chutnat. On zatím mlčel. Teprve, když jsem dojedl a otřel jsem si ústa, zase promluvil.

„Takže máš někoho v patách. Kolik jich je?"

Nemělo smysl mu něco nalhávat. Byl zkušený a dávno všechno uhodl.

„Asi tucet," odpověděl jsem. „Chtějí mou hlavu. Mám ale pořádný náskok a jsem si jistý, že jsem dobře zametl stopy."

Udiveně pozdvihl obočí.

„No, skoro…" prohlásil pobaveně.

„Ven s tím, stařiku!" vykřikl jsem. „Řekni mi všechno, co víš!"

„Viděl jsem asi před hodinou tři jezdce, každý měl náhradního

koně. Dobře jsem je z kopce viděl.“

Zbledl jsem.

Na tři zbývající pistolníky jsem nepomyslel, počítal jsem jen se stíhacím oddílem z města.

Každý z těch střelců měl dva koně, to vysvětlovalo, že jsou mi tak těsně v patách. Moje šance se podstatně zhoršily…

„Nevypadá to moc růžově?“ zeptal se zlatokop. Beztak mi svým varováním zachránil život.

Pokýval jsem hlavou.

„Ano, vypadá to špatně. S těmi třemi ostrostřelci jsem nepočítal.“

Díval jsem se na něj a dělal jsem si starosti. Věděl jsem, že na něj pistolníci určitě narazí.

Prozradí mě?

Vyčetl mi pochybnosti z očí a promluvil:

„Jen si jeď dál, kamaráde,“ zabručel hlubokým hlasem. „Já tě neprozradím, pošlu je špatně. Máš moje slovo.“

Mohl jsem mu věřit?

Ale co jiného mi zbývalo?

Nemohl jsem ho zabít jen proto, že mě náhodou našel. Takové sprostoty jsem nebyl schopen.

Nebyl jsem vrah, i když mě kvůli tomu štvali jako králíka.

Pokýval jsem hlavou.

„Věřím vám, pane. Máte poctivé oči…“ Vstal jsem a šel ke koni. Utáhl jsem popruh a nasedl.

„Tak zatím, starý pane,“ zazubil jsem se trpce a dotkl se krempy klobouku. „Ještě jednou děkuji za informaci.“

Chlápek zvedl ruku.

„Hodně štěstí, chlapče,“ řekl vážně. „Já sice nevím, proč se za tebou ženou, ale jako vrah nevypadáš. Měl bys dostat šanci.“

Šel ke svému oslovi. Já jsem pobídl koně ke spěchu.

Pořád dál na útěku.

Moje situace se výrazně zhoršila, protože mě nezávisle na sobě sledovaly dvě skupiny.

Proti chlapům z města jsem měl slušnou šanci, ale měl jsem nějakou i proti třem zkušeným pistolníkům?

To jsem netušil.

Zabil jsem jejich druha. Navíc jednali z příkazu Susan. Její vztek je poháněl.

Ti to nevzdají, dokud mě nedostanou.

Co se se mnou asi stane?

+ + + + +

Urazil jsem zase několik mil a dostal jsem se hlouběji do nehostinné skalní pustiny.

Každou chvíli jsem se rozhlížel, ale nezahlédl jsem ty pistolníky ani jednou.

Já jsem ty gentlemany ovšem znal moc dobře.

Byl tam Hank Cavendish. Hubený, šlachovitý chlápek, prostě třída v zacházení s koltem.

Druhému se říkalo Colorado. Jeho pravé jméno nikdo neznal. Ale bylo mi jasné, že má jistě známé jméno a nepoužívá ho jen proto, aby se vyhnul všem těm nerozvážným mladíkům, kteří by ho jen kvůli jménu vyzývali na souboj.

Pak tam byl ještě James McRider. Mlčenlivý muž, asi čtyřicetiletý, který si udělal jméno jako marshal v několika divokých dobytkářských městech.

Fess Dugan byl také známý pistolník, ale toho jsem zabil.

Můj bratr Malcolm povolal ty muže z různých míst, aby mu dělali osobní stráž. Ale ani oni ho nezachránili.

V jednom sedle mezi vrcholky jsem zastavil valacha. Slunce pomalu mizelo za skalním masivem a zalévalo krajinu zlatým světlem.

Hluboko dole, v bočním údolí, se cosi zablesklo. Ztuhl jsem. Už jsem si myslel, že mě šálí smysly, ale pak jsem to viděl zase.

Seskočil jsem z koně, přitiskl jsem se ke skále a pozorně jsem hleděl tím směrem.

Oči mi lezly soustředěním z důlků, ale brzy jsem rozpoznal drobné body, které se tam pomalu sunuly kupředu.

Neztratili moji stopu. Nějak se jim dařilo nacházet další a další

stopy. Ale i tak jsem odhadl svůj náskok na pět hodin.

Nemělo trvat dlouho a na krajinu se snese temnota.

Díval jsem se do mdlého světla končícího dne a uvažoval jsem o dalším postupu.

Mělo smysl prchat dál?

Ti se nenechají setřást. Na to byli příliš zkušení a mazaní.

Pak jsem dospěl k rozhodnutí. Všiml jsem si, že se rozčilením skoro třesu.

Tak to by stačilo, pomyslel jsem si. Není možné, abych utíkal přede dvěma skupinami současně. Dřív nebo později bych některé z nich vběhl před mušku.

Budu tedy riskovat a budu bojovat s pistolníky!

Věděl jsem, do čeho se pouštím. Byli to nájemní zabijáci, kteří chtěli moji smrt. Nemohl jsem se s nimi pouštět do Čestného souboje.

Musel jsem je dostat jednoho po druhém. V tom spočívala jediná šance.

Rozhodnutí padlo a já jsem byl trochu klidnější. Povolil jsem pás u sedla, aby se koni trochu ulevilo.

Pak jsem se snažil znovu najít pohledem tři pronásledovatele, ale už se mi to nepodařilo.

Beztak zmizeli někde pod převisem, možná si také udělali přestávku.

Měl jsem dost času.

Nervózně jsem si prohrábl zanedbané vlasy a přejel prsty po strništi na bradě.

Chtěl jsem si najít výhodné místo, abych těm střelcům přichystal drsné přijetí…

+ + + + +

Narazil jsem brzy na příhodné místo, zalezl jsem do úkrytu a před sebou jsem měl volné prostranství – asi sto yardů v průměru.

Měl jsem vyvýšené stanoviště a úzká soutěska, kterou budou

muset projít, je měla přivést rovnou do pasti.

Několik kroků vzadu stál připraven můj kůň.

Teď zbývalo už jen čekat.

Neodvažoval jsem se usnout, i když jsem únavou sotva držel oči otevřené.

Napjatě jsem naslouchal do noci, občas jsem vzhlédl k hvězdnatému nebi. Oblohou se mihla padající hvězda a mě napadlo, že by se mi mohlo splnit nějaké přání.

Přál jsem si, abych se z této situace dostal se zdravou kůží.

Zase jsem naslouchal. Ale kromě obvyklých zvuků přírody jsem nic neslyšel.

Hodiny plynuly…

Zadupání mého koně mě probralo. Já jsem skutečně na nějakou dobu usnul.

S námahou jsem se pak držel vzhůru a z dlouhé chvíle jsem se díval na hvězdy.

Kdy jenom přijedou?

A vtom jsem uslyšel frkání koní, klapot kopyt a vrzání kůže.

Museli být už blízko.

Přiložil jsem winchestrovku k rameni. Srdce se mi rozbušilo málem bolestivě a na chvíli jsem zadržel dech.

Pak jsem je spatřil.

Jeli těsně za sebou a působili vyčerpaným dojmem. Jistě jeli celou dobu a nehodlali šetřit ani sebe, ani koně.

Hank Cavendish jel na špici.

Pohled měl upřený k zemi a pátral po stopách.

Hned jsem ho měl na mušce.

A zrovna v ten okamžik zaržál můj kůň. Zřejmě zavětřil své druhy a chtěl je pozdravit.

Pistolníci reagovali neuvěřitelně rychle. Sjeli ze sedel a tasili kolty. Ale já jsem také na nic nečekal.

Zkřivil jsem ukazovák a viděl jsem, jak se Cavendish kácí k zemi. S výkřikem dopadl na zem.

Zbylí dva mě zasypali olovem, ale byli ještě daleko pro přesný zásah z koltu. Já jsem je ale také nezasáhl, protože se kryli za

balvany.

Měl jsem ale dobrou pozici. Dobil jsem winchestrovku a čekal jsem na svou příležitost. Ale ti chlapi byli příliš ostřílení, než aby se o něco pokoušeli. Věděli, že je mám jako na dlani.

Hank Cavendish ležel bez hnutí na zemi. Vypadalo to, že je mrtvý.

Viděl jsem za kamenem špičku klobouku a vystřelil jsem.

Toho využil Colorado, aby vyskočil z krytu a uběhl několik kroků.

Vztekle jsem za ním poslal kulku, ale ta samozřejmě minula.

Chtěli se dostat ke koním, aby se zmocnili pušek. Ale koně se polekali už při prvním výstřelu a utekli za zákrut soutěsky.

Plynuly minuty, aniž by se cokoliv dělo. To mě znervózňovalo a na čele mi stál ledový pot.

Věděl jsem, že se i moje situace zhoršuje každou minutou. Hluk přestřelky nemohl přeslechnout šerif Calligan, pokud byl se svým oddílem někde poblíž, a brzy sem určitě dorazí.

Vsadil bych se, že ti dva pistolníci počítali právě s tím, takže jim stačilo jen čekat v bezpečném úkrytu.

Zaklel jsem a setřel jsem si pot z čela.

Co jsem měl dělat?

Nezbylo mi nic jiného, než abych pokračoval v útěku. Nemohl jsem tu čekat, až přijede oddíl z města a vpadne mi do zad.

Pomalu jsem se sunul nazpět ke svému koni, vzal jsem ho za uzdu a pomalu jsem ho vedl za sebou.

Po pár yardech jsem vyskočil do sedla a rozjel jsem se. Doufal jsem, že to budou moji protivníci považovat za úskok a nějaký čas ještě zůstanou v krytu.

Kdyby ale hned pokračovali v pronásledování, byl jsem pořád ve výhodě, že mám poměrně odpočatého koně.

Zatím jsem se musel snažit dostat se co nejdál. Myslel jsem na mrtvého Cavendishe. Velice mě mrzelo, že jsem musel zase zabíjet, ale on se snažil zabít mě. A takto se moje šance na přežití zase o něco zvětšily.

Přesto jsem neměl radost. Ovládala mě jakási hořká rezignace.

Musel jsem zabít a věděl jsem, že ještě budu muset zabíjet, pokud chci zůstat naživu. A já jsem chtěl přežít!

Pokračoval jsem v cestě, co chvíli jsem se ohlížel přes rameno, ale nezaznamenal jsem žádnou známku pronásledování.

Ale to nic neznamenalo.

Však oni zase přijdou…

+ + + + +

Nacházel jsem se uprostřed drsné divočiny. I když jsem dělal, co jsem uměl, stále jsem se nemohl zbavit nepříjemného pocitu štvance.

Pár set yardů přede mnou stál lovecký srub.

Párkrát jsem tady už byl, když jsem hledal klid a osamění. Chata stála na nízkém pahorku a byla přimknutá ke skalisku, takže jí nemohl uškodit žádný vítr.

Rychle jsem se k ní blížil. Zarazil jsem se ale, když jsem spatřil koně, který stál před srubem.

Srdce se mi rozbušilo.

Co bylo zas tohle?

Kdo byl v té chatě?

Zatímco jsem zvažoval, jak se zachovat, vyšel ze dveří nějaký muž.

Nevěřil jsem svým očím, když jsem poznal, že je to Daniel Boone.

Zastrčil jsem kolt a seskočil jsem z koně.

„Konečně jsi tady," přivítal mě přítel. „Takže se ti to podařilo. Ani bys nevěřil, co mě to čekání v nejistotě stálo nervů."

Potřásli jsme si rukama a on mě popleskal po rameni.

„Odkud víš o tomhle úkrytu?" zeptal jsem se.

„Byli jsme tu před pár lety na lovu, copak jsi zapomněl?"

Přikývl jsem, protože jsem si to hned nato uvědomil.

„Pojď dovnitř," řekl Daniel. „Malé posilnění ti přijde vhod. Přivezl jsem s sebou nějaké konzervy."

Jasně, skutečně jsme tu kdysi byli, úplně jsem na to zapomněl.

V útrobách mi zuřil hlad.

Uvnitř jsem se znaveně posadil za nízký, hrubý stůl a natáhl jsem si nohy. Daniel chystal jídlo a po chvíli mi přistrčil plechový talíř.

„Dej si chutnat," řekl. „Postarám se zatím o koně."

Když se vrátil, měl jsem talíř vyjedený úplně dočista.

„Jak je ti?" vyzvídal Daniel. „Jak se ti vede? Kolik lidí tě sleduje?"

Několika větami jsem mu to všechno vylíčil.

„To nevypadá zrovna povzbudivě," prohlásil suše. „Ale teď si odpočni, potom uvidíme, co podnikneme dál."

Daniel se usmál. „Budu tě hlídat. Kdyby se cokoliv dělo, probudím tě včas, abys měl čas ujet."

„Dobře, Dane," odpověděl jsem. „Hned si lehnu, jsem polomrtvý únavou."

Dan se zazubil, povzbudivě mě poplácal po rameni a vyšel ven.

Ani jsem se nesvlékal, jen jsem sebou praštil na lůžko. Vytáhl jsem kolt z pouzdra a položil ho vedle sebe.

Byl jsem připraven na cokoliv. To byla v takových případech nutnost.

Zavřel jsem oči a usnul jsem prakticky okamžitě.

+ + + + +

Nevěděl jsem, jak dlouho jsem spal a z jakého důvodu jsem se probudil. Zmocnil se mě ale divný pocit. Blízkost nebezpečí byla téměř hmatatelná.

Rychle jsem vstal z lůžka, kolt jsem měl v ruce.

Šel jsem ke dveřím, opatrně jsem je otevřel a vyhlédl. Venku vládla noc.

Po Danielovi nebylo ani stopy. Šel jsem ho hledat.

Hned jsem si všiml, že jeho kůň zmizel. To mě zarazilo a pocit hrozícího nebezpečí se ještě zvětšil.

Kde mohl být? Z jakého důvodu zmizel? Proč mi o tom předem neřekl?

Tyto otázky mi táhly hlavou, ale neměl jsem na ně odpověď.

Možná jsem se strachoval zbytečně a on jen v okolí našel něco

zajímavého, co ho zdrželo.

Ale potřeboval jsem mít jistotu!

Proto jsem osedlal koně a odvedl jsem ho několik yardů do úzké soutěsky, o které jsem věděl, že po pár stech yardech ústí do bočního údolí.

Jako indián jsem se plížil dál. Zanedlouho jsem narazil na otisky kopyt Danielova koně.

Hlavou mi táhly nejnemožnější myšlenky. Napjatě jsem sledoval stopu a po chvíli jsem byl už bez dechu.

Co to mělo znamenat? Vůbec jsem tomu nerozuměl.

Dorazil jsem na nějaké návrší a musel jsem si vydechnout. Pomalu začínalo svítat.

A pak jsem spatřil Daniela Boonea, svého přítele, který mi pomohl k útěku a jemuž jsem naprosto důvěřoval.

Co jsem viděl, mi vyrazilo dech.

Bavil se tam se čtyřmi muži. V jednom z nich jsem poznal šerifa Calligana.

Vzteky jsem zaskřípal zuby.

Nemohl jsem to pochopit a už vůbec jsem nechápal, co mého přítele donutilo takto mě zradit?

Podle jeho gestikulace jsem si vyvodil, že jim popisuje cestu k chatě.

V šoku jsem se opřel o skálu a pokoušel jsem se vyrovnat se změnou situace.

Nespouštěl jsem ty muže z očí. Nakonec se na něčem dohodli, protože Daniel nasedl na koně a odjížděl.

Za chvíli mi zmizel z očí. Zbylí čtyři se také dali do pohybu.

Jejich cílem byla jistě chata. Pomalu a opatrně jeli po úzké pěšině a usilovně se snažili nepůsobit hluk.

Ale jejich námaha bude marná!

Najdou jen prázdné hnízdo.

Utíkal jsem co nejrychleji do srubu, posbíral jsem zbývající jídlo a pospíchal jsem ke koni. Nacpal jsem zásoby do sedlových brašen, vyhoupl se do sedla a jel jsem pryč.

Bylo mi líto, že neuvidím jejich přihlouplé výrazy, až nic

nenajdou. Ale stačila i představa, abych se mimoděk zlomyslně zazubil.

Pomyslel jsem znovu na Daniela a najednou mi všechno připadlo jako hra s otevřenými kartami. Že by za tím vším vězel Dan?

Jenže stejně jsem tomu nerozuměl. Ať jsem o tom uvažoval ze všech stran, nenapadalo mě žádné vysvětlení.

Ale rozhodl jsem se, že si ho podám, aby musel promluvit, jinak…

Zatím jsem ale musel stále ujíždět. Těch pár hodin spánku mě osvěžilo a mohl jsem jet zase nějaký čas bez přestávky.

Lov pokračoval nanovo.

+ + + + +

Nakonec jsem se vyčerpáním svezl ze sedla, našel jsem si skryté místo, kam jsem zalezl, a okamžitě jsem usnul.

Probudilo mě jasné slunce, které mi svítilo přímo do obličeje.

Zastrčil jsem do pouzdra kolt, který jsem ve spaní držel v ruce a vstal jsem.

Pak jsem si prohlédl okolí, ale kromě skalisek, pokroucených borovic a nějakých keřů jsem nic neviděl.

Šel jsem ke svému valachovi, který okusoval výhonky keře a poplácal jsem ho po zadku. Kůň zafrkal a otíral se mi nozdrami o rameno.

Vytáhl jsem z brašny jednu konzervu, otevřel jsem ji a posadil jsem se k jídlu na kámen.

Měl jsem z toho místa výborný rozhled.

Vzpomínal jsem na klidné časy, když jsem tu mohl sedávat bezstarostně. To bylo dávno pryč. Pomalu jsem polykal sousto za soustem, pak jsem sáhl po láhvi, abych uhasil žízeň. Se zlostí jsem poznal, že je prázdná. Zaklel jsem. Také kůň potřeboval pít.

Nezbylo mi nic jiného, než abych se rychle pustil k nejbližšímu prameni.

Nasedl jsem a odjížděl. Neustále jsem při tom sledoval okolí.

Myslel jsem na šerifa a jeho doprovod. Byl jsem přesvědčen, že

jsou zase na mé stopě.

Ale můj náskok byl snad dostatečný.

Po hodině jsem dorazil k malému potůčku, který jsem předtím chvíli pozoroval, abych zjistil, jestli se na březích někdo neskrývá.

Nechal jsem koně napít, sám jsem uhasil žízeň a naplnil jsem si láhev.

Pak mě něco napadlo.

Pojedu k Last Creek Townu. V jeho blízkosti mě hledat nebudou. Dlouho jsem se nerozmýšlel. Vyrazil jsem na sever.

Obezřetně jsem kontroloval okolí. Winchestrovku jsem měl jako vždy před sebou, připravenou k použití. Ačkoliv všechno kolem působilo pokojně a slyšel jsem jen běžné zvuky přírody, nezbavil jsem se nejistoty.

Připadalo mi, jako bych byl sledován a jel přímo do pasti.

Slunce pražilo. Odložil jsem kabát a jel jsem jen v košili.

Na nebi jsem viděl orla, krále ptáků, jak pokojně krouží v širokých kruzích.

Kolem poledne jsem zastavil, abych si odpočinul. O hodinu později jsem pokračoval dál. Než jsem ale vyrazil, zpozoroval jsem tenký proužek kouře, který se zvedal několik set yardů od mého stanoviště – přímo na mé cestě.

Zřetelně jsem tam viděl stoupat kouř.

Hned jsem seskočil z koně a odvedl jsem ho do jakési rokliny. Uvázal jsem ho ke stromku, odepnul jsem si ostruhy a začal jsem se plížit.

Musel jsem zjistit, kdo si tam dělá oheň. Moji nepřátelé to být nemohli, ti by na sebe tak nápadně neupozornili.

Využíval jsem každý úkryt a myslel jsem na to, abych neposlal ze svahu nějaké kamínky, které by mě mohly prozradit.

Blížil jsem se k ohni. Za chvíli mi zbývalo už jen padesát yardů.

Aby mě snadno nezahlédli, spustil jsem se na zem a po břiše jsem se úplně tiše plazil dál.

Oblečení mi lpělo na těle a na mnoha místech mělo již prodřené díry.

K mému sluchu se donesly hlasy.

Střídavě to byl hlasitý, divoký křik, pak zase bolestivé sténání.

Co to mělo znamenat…?

Zatím jsem nerozuměl slovům. A už vůbec nic jsem neviděl. Ale podle toho texaského akcentu mi to připadalo jako hlas Jamese McRidera.

Hned jsem to chtěl zjistit!

Opatrně jsem se plížil dál. Plazil jsem se blíž, až jsem se mohl odvážit vyhlédnout přes okraj prolákliny.

Můj odhad byl správný!

Byl to James McRider a jeho společník Colorado, kteří kopali do muže ležícího na zemi.

Jejich křik mě nenechal na pochybách, co se snaží z toho muže dostat.

„Tak otevřeš konečně tu špinavou hubu a řekneš nám, kdes toho chlapa schoval?“ řval McRider.

Poznal jsem ke svému zděšení toho starého zlatokopa, kterému nyní tekla z nosu a úst krev.

Z rozbitých úst toho veterána se ozvalo sotva srozumitelné: „Já nevím, o kom to mluvíte.“

Znovu vylétla McRiderova noha a zasáhla starého muže do boku.

Popadl mě hrozný vztek a také se ozvalo moje svědomí.

Byla to moje vina, že ten starý musel snášet takové mučení. Nesměl jsem se na to dál nečinně dívat.

Věděl jsem, do jakého rizika se vrhám, ba že musím počítat i se smrtí.

Posadil jsem se, chopil jsem se koltu a čekal na vhodnou příležitost.

Když Colorado zvedl zlatokopa ze země a začal s ním cloumat jako s pytlem mouky, vyhodnotil jsem to jako vhodný okamžik.

S nataženým koltem jsem vyskočil z úkrytu.

„To stačí!“ vyštěkl jsem.

Pistolníci se překvapeně otočili, civěli na mě, jako bych byl zjevení z jiného světa.

Colorado nechal zlatokopa spadnout na zem, aby tasil kolt stejně rychle jako jeho kumpán McRider.

Byl jsem o zlomek sekundy rychlejší, viděl jsem, jak je Colorado zasažen mojí kulkou a protáčí se kolem své osy a padá. Jeho kulka se zaryla do země několik yardů ode mě.

Hned jsem vystřelil na McRidera, ale nevěděl jsem, jestli jsem ho zasáhl.

Ochromil mě příšerný náraz do boku. Kolt mi vypadl z bezvládné ruky.

Přivalil se na mě velký černý mrak, zahalil mě a vědomí mě opouštělo…

+ + + + +

Bylo mi, jako bych se probudil na dně moře. Na hrudi mi spočívalo nějaké těžké břemeno a bránilo mi dýchat.

Obklopovala mě tma. Jen v e velké dálce jako bych viděl světlo.

Začal jsem bojovat, ale stále jako by mě cosi stahovalo do hlubiny.

Pak jsem uslyšel rozrušený hlas.

„Táto, on se hýbá. Podívej, otevírá oči, už se probírá…“

Třeba to byl sladký zvuk toho hlasu, který mě ze tmy přivedl do skutečnosti.

Bičovala mě prudká bolest a tělem mi projížděly záchvaty zimnice.

Někdo mi přiložil na čelo mokrý šátek. To mi dělalo dobře.

Namáhavě jsem otevřel oči, ale jas mě tak oslnil, že jsem je hned zas musel zavřít.

A opět se vrátila ta hluboká temnota, která mě táhla kamsi do hlubiny…

Něco mi teklo krkem, takže jsem se málem začal dusit. Zase jsem pocítil bolesti, jak se mi probouzelo tělo.

Zuby mi cvakaly jako v zimnici, pak mě zase trápila vlna horka.

Kdosi mi stíral z čela pot.

Pokoušel jsem se otevřít oči, ale jako by mi na víčkách leželo závaží.

Tiše mi do vědomi doléhal nějaký hlas, musel jsem se ze všech sil

soustředit, abych vnímal ta slova.

„…slyšíš mě, kamaráde? Pokus se polknout tu polévku. Dodá ti sílu. Zkus to, chlapče…“

Chabě jsem přikývl.

Poslušně jsem polykal lžíci za lžící.

Pak jsem sebral všechny síly a otevřel jsem oči. Uplynulo několik sekund, než jsem něco rozeznal. Neměl jsem tušení, kde se nacházím a co se se mnou děje.

Pak jsem ale rozeznal mírné oči toho zlatokopa.

Chtěl jsem se něco zeptat, ale ze rtů mi nevyšel ani zvuk a úplně vyčerpaný jsem zase usnul.

Už jsem neslyšel hlas starého muže, který se otočil na svou dceru:

„Mabel, Vidělas to? Na chvíli otevřel oči. Dostane se z toho!“

+ + + + +

Když jsem přišel k sobě, cítil jsem se trochu líp. Sice jsem měl pořádné bolesti, ale podařilo se mi udržet oči otevřené.

Všechno jsem zřetelně viděl.

Byl jsem tam sám.

Pokusil jsem se posadit, ale klesl jsem hned zase na lůžko. Bylo mi, jako bych ležel v hromadě jehel, které mi pronikaly pod kůži až do masa.

Zatímco jsem tam ležel s obličejem zkrouceným bolestí a pro sebe tiše klel, otevřely se dveře.

Vešla okouzlující dívka, asi osmnáctiletá, zastavila se nade mnou a mile se usmála.

Měla dlouhé, tmavé, lehce narudlé vlasy a šedozelené živé oči.

„Jak se cítíš?“ zeptala se soucitně. „Dlouho jsi spal. Měli jsme o tebe velké starosti. Vypadalo to s tebou zle, ale teď už zase bude všechno dobré.“

Opět se přátelsky usmála.

„Jenom musíš klidně ležet. Nesmíš se hýbat, rozumíš?“

Její oči na mě shlížely velmi vážně a přísně.

Pokusil jsem se usmát, ale podařil se mi jen bolestivý škleb.

„Přivedu teď tatínka,“ řekla a zmizela tak tiše, jak přišla.

Díval jsem se za ní a byl jsem zcela okouzlen její krásou.

Netrvalo dlouho a uslyšel jsem rychlé kroky. A pak se nade mnou naklonil zlatokop.

Ten starý dobrý kopáč, jehož hustý plnovous se mi nyní vznášel před obličejem.

„No, chlapče,“ prohlásil vesele, „to nejhorší máš asi za sebou. Ale nebylo to s tebou vůbec růžové. Ale to se všechno spraví. Mabel ti za chvíli přinese silnou polévku a ty ji všechnu sníš. Pak můžeš zase spát. Když se budeš snažit, budeš se moct za pár dní i posadit.“

Vděčně jsem se na něj díval a pokoušel jsem se promluvit. Chtěl jsem se konečně dozvědět, kde jsem a jak jsem se sem dostal.

Ačkoliv jsem se vzmohl jen na nesrozumitelné mumlání, starý muž hned řekl:

„Jsi v mém srubu a nemusíš se ničeho bát. Stojí dobře ukrytý a jen tak někdo ho nenajde. Zbytek ti budu vyprávět později.“

Slyšel jsem jeho vzdalující se kroky. Po chvíli se nade mnou sklonila jeho dcera. Usmála se a začala mě krmit. Polykal jsem statečně polévku a poznal jsem, že mi skutečně prospívá.

Pak se mi tělem rozprostřela únava a já jsem zase usnul.

+ + + + +

Během příštího dne jsem se několikrát probudil. Starali se pak o mě málem jako o kojence. Den nato jsem už jedl i pevnou stravu.

Bolesti trochu polevily, ale uplynulo ještě několik dní, než mi opadla horečka.

Starý zlatokop seděl na kraji postele. Přátelsky se usmíval.

„Jak se cítíš, kamaráde?“

„Je to den ode dne lepší,“ odpověděl jsem pomalu. „Ale jak jste mě sem vlastně dostal?“

Veterán se opřel a vyprávěl mi, co se stalo.

„Přišel jsi tehdy v pravý okamžik, protože ti zabijáci by mě nejspíš utloukli. Chtěli vědět, kam prý jsem tě schoval…“

Odmlčel se. Oči mu temně zaplály. Pak pokračoval.

Toho prvního pistolníka jsi trefil přímo do srdce a byl na místě mrtvý. Toho druhého darebáka jsi zasáhl taky smrtelně, ale podařilo se mu na tebe ještě namířit kolt. Zasáhl tě a ta kulka minula srdce jen o pár palců. Myslel jsem si, že je po tobě, ale ucítil jsem, že ti slabě bije srdce.“

Veterán se podrbal v hustém vousu.

„Takže jsem tu kulku vytáhl, ale byla to zatraceně těžká práce. Myslel jsem, že mi umřeš pod rukama.“

Jeho pohled zvážněl.

„To ostatní je snadné vyprávět. Nakonec jsem stloukl taková nosítka a koně tě na nich dovlekli až sem. To je asi dva týdny zpátky…“

Zmateně jsem na něj hleděl.

„Jo, je to tak. Bojoval jsi se smrtí dva týdny.“

„Jmenuji se Frank Sutter.“

Usmíval se.

„Já znám tvoje jméno, Franku. Prozradil jsi nám ho v horečce. Víme o tobě skoro všechno, chlapče. Ale jsem si jistý, že mi svůj příběh budeš vyprávět ještě jednou souvisleji.“

Zavřel jsem oči. Míhaly se mi před nimi divoké obrazy z bezprostřední minulosti. Pak jsem začal vyprávět.

Mabel, jeho dcera, také přišla do místnosti a posadila se na židli. Očima mi visela na rtech.

Tu a tam jsem se na ni nenápadně podíval a musel jsem uznat, že se mi opravdu velice líbí.

Když jsem domluvil, zkoumavě jsem na muže pohlédl. Zamyšleně mi pohled opětoval.

„Ovšem, Franku, věřím ti. Máš poctivé oči. Sice jsi myslel na to, že zabiješ svého bratra, ale jsem si jistý, že bys nakonec nevystřelil. Ale jedno je jisté. Nenávist vede do pekla. A odtamtud není návratu, to je jisté.“

Hovořil velice vážným tónem.

„Prodělláváš teď velmi tvrdý čas. Podezřívají tě, málem tě zlynčovali, pak tě hnali jako psa. A navíc jsi zraněný. Asi tuším, co se ti honí v hlavě. Ale mysli stále na jedno: nenávist vede do pekla, i

když bys teď nejraději naplival na celý svět.“

To mi ten veterán řekl a mě to docela uklidnilo. Ano, cítil jsem tu palčivou nenávist stále hluboko v sobě. Žrala mě tam jako vřed, který jednoho dne praskne…

Pak jsem pokýval hlavou.

„Najdu vraha svého bratra. Jsem mu to dlužen. To snad chápete?“

Přikývl a vstal.

„Samozřejmě, chlapče. Nejprve se uzdrav, potom uvidíš, jak bys měl pokračovat.“

Ještě po mně loupl přátelským pohledem, než odešel. Mabel, seděla na židli, štíhlé ruce položené v klíně.

Pár sekund jsme se na sebe dívali, pak –sklopila zrak. Tváře jí lehce zrůžověly.

„Musím ti poděkovat, Mabel,“ řekl jsem mírně. „Seděla jsi u mě mnoho hodin a starala ses o mně. Přeji si, abych ti to jednoho dne mohl všechno splatit.“

Dlouze mě pozorovala šedozelenýma očima.

„Dělala jsem to pro tebe ráda, Franku.“

Zdálo se, že chce ještě něco říct, ale pak vyklouzla ze dveří.

Díval jsem se za ní a měl jsem mnoho přání, která se mi zřejmě zrcadlila v obličeji. Ale myslel jsem na svou pozici, na zranění a na pronásledovatele – a také na nezměrnou nenávist, která mě do té doby spalovala.

Jak to ten chlapík řekl? Že nenávist vede do pekla.

Podaří se mi zvítězit nad nenávistí?

+ + + + +

Rána se pomalu hojila. Mabel každý druhý den obnovovala obvazy. Hodně jsem jedl a pomalu jsem cítil, že se mi vrací stará síla. Ale stále mi chybělo ještě několik liber a tváře jsem měl vpadlé.

Pak přišel den, kdy jsem se pokusil vstát.

Mabel mi pomáhala. První kroky mi dělaly potíže, kymácel jsem se a trochu se mi točila hlava. Po pár krocích jsem se ztěžka posadil na židli.

Hal Wallis, jak se jmenoval ten zlatokop, vstoupil v tu chvíli do místnosti a s úsměvem sledoval moje snažení.

„Zvládneš to?“ zeptal se a posadil se na židli naproti mně. Oči měl zarudlé únavou.

„Jistě, jsem velké dítě, co zkouší první krůčky,“ vtipkoval jsem. „Jak bylo ve městě?“

Jeho pohled se trochu zachmuřil.

„Mám hlad, Mabel,“ řekl dceři. „Udělej mi něco pořádného, ano?“

Mabel odešla.

„Stále tě ještě hledají, Franku. Našli těla těch pistolníků. Myslí si, že jsi byl také zraněný a zalezl jsi někde do úkrytu v horách.“

Tak trochu jsem doufal, že už tu štvanici zastavili. Spolkl jsem trpkou kletbu.

„Mužná budeš muset pryč, chlapče,“ řekl Hal. „Chystají na příští dny velkou pátrací akci. Bude se na tom podílet snad stovka mužů. Chtějí prohledat hory krok za krokem…“

Zase jsem pocítil nenávist, která překrývala jasné uvažování.

Hal se díval do mé zachmuřené tváře. Viděl jsem v jeho unavených očích němou otázku.

Bezmocně jsem pokrčil rameny.

„Nemůžu ještě jezdit. Neuniknu jim.“

Hal Wallis na mě hleděl přimhouřenýma očima.

„Než se dostanou až sem, do mého tábora, uplyne nějaký čas. Do té doby budeš dost silný, abys mohl alespoň chodit. Ničeho se neboj. Nemyslíš si snad, že jsem tě vyrval čertovi z pařátů, abych tě pak přenechal těm krvežíznivcům.“

Pocítil jsem novou naději.

„Docela jsem o tom cestou přemýšlel, Franku. Znám tady v horách jednu jeskyni. Tam mám taky jeden claim. Věř mi, tam tě nikdo nenajde.“

Mabel se mezitím vrátila a zaslechla jeho poslední slova.

„A co když budou mít psy, tati?“ zeptala se s bledým obličejem. „Pak nebude mít Frank šanci.“

To nás nenapadlo. Dokonce i starý kopáč trochu zbledl. Vztekle si cupoval vousy.

„Něco nás už napadne. Nějací prašiví čokli jim těžko nějak pomůžou.“

Pokrčil jsem rameny. Uplynulo několik minut a všichni jsme se zabývali jen vlastními myšlenkami.

„Viděl jsi Daniela Boonea?“

Můj hlas zněl naléhavě. Také Hal Wallis vytušil, že si myslím, že Dan Boone je klíčem ke všemu.

Hal pokýval hlavou.

„Potkal jsem ho v saloonu. Nevypadal příliš spokojeně. Hodně toho vypil. Jako by ho něco trápilo.“

Pokýval jsem hlavou.

Daniel nikdy moc nepil. Tohle mohlo něco znamenat.

Oči mi zajiskřily.

„Jenom se ovládej, chlapče,“ napomenul mě veterán. „Nejprve musíš být zase úplně zdravý. Potom si toho chlapa můžeš podat.“

Mabel se na mě usmívala.

Kolem srdce se mi šířil příjemný pocit. Ano, už jsem se do té dívky stačil zamilovat.

Její otec se na nás spokojeně díval z jednoho na druhého a usmíval se pod plnovousem. Že by něco vytušil?

Mabel se znova usmála, než opustila místnost. Hal si odkašlal.

„Tobě se ta holka asi líbí, co?“ zeptal se zpříma a nezdálo se, že by žertoval.

„Ano, Hale,“ odpověděl jsem. „Máš nádhernou dceru a muž, který ji jednou dostane za ženu, bude největší šťastlivec.“

Vážně mě pozoroval a já jsem začal být nejistý. Hal si všiml mých rozpaků.

„Je to hodná holka a hodná dcera,“ řekl klidně. „A jsem si jistý, že svému manželovi bude jednou taky hodnou ženou. Ale zatím je na to mladá.“

Tím bylo řečeno všechno.

Ovšem, měl mě rád, koneckonců mi zachránil život, ale přece jen mi chtěl posledními slovy dát najevo, že jeho dcera je zatím pro mě tabu.

Chápal jsem ho.

Přikývl jsem a odpověděl: „Samozřejmě, Hale. Já budu bojovat o svobodu a o svou pověst. Teprve potom se budu ucházet o Mabel, jestli mě bude chtít a pokud ty proti tomu nebudeš nic namítat.“

Položil mi těžkou, upracovanou ruku na rameno.

„Tak to bude nejlepší, Franku,“ odpověděl.

+ + + + +

V průběhu dalších dnů jsem udělal velké pokroky. Rána se dobře hojila a bolest mě už netrápila. Ani chůze mě už neunavovala.

Tak jsem sedel před zlatokopovým srubem, kouřil jsem cigaretu a díval se do zapadajícího slunce.

V chatě Mabel lomozila s hrnci a já jsem spokojeně zavřel oči.

Potom jsem uslyšel zvuk kopyt, který se rychle blížil. Hal se měl vrátit až za tmy, ten to být nemohl!

Pomalu jsem šel do domu. Mabel přišla ke mně a oknem jsme sledovali, co se bude dít. Spatřili jsme jezdce, který vyjel zpoza velkého skaliska.

Mířil k domu.

Podíval jsem se na Mabel. Sledovala ho široce otevřenýma očima a třásla se.

Pak mě chytila za paži. Její hlas zněl naléhavě.

„Pojď sem, Franku, schovej se v zásobárně.“

Měl jsem trochu těžkosti vylézt po strmém žebříku. Nechal jsem poklop na palec otevřený, abych mohl sledovat, co se bude dít.

Jezdec mezitím dojel až k domu a seskočil z koně. Se řinčením ostruh přišel blíž. Zaklepal na dveře.

„Kdo je to?“ zavolala Mabel s winchestrovkou v rukou.

Cizinec se chraplavě zasmál.

„Můžete otevřít, madam? Zabloudil jsem a potřebuji se zeptat na cestu.“

Mabel se nedala zmást přátelským tónem.

„Jeďte dál, cizinče. Vpředu u té skály se dá sjet do údolí. Pojedete den stále rovně a nemůžete minout Last Creek Town.“

Muž se zase zasmál.

„Vy jste ale nezdvořilá, madam. Mohla byste alespoň přinést vodu pro mého koně.“

„Půl míle odsud narazíte na malý potok, nemůžete ho minout.“

Chvíli nic neříkal.

„Vy jste tu asi sama, madam. Asi mě považujete za banditu,“ zavrčel pak vztekle.

Zasmál se. Potom se jeho kroky vzdálily a hned nato jsem slyšel slábnoucí dusot kopyt.

Oddechl jsem si a začal jsem slézat dolů. Mabel byla v obličeji celá rudá. Dívala se na mě velkýma očima a já jsem jí vzal pušku z rukou.

Dívali jsme se z okna a viděli jsme, jak jezdec mizí za velkým skaliskem.

Mabel se pomalu uklidnila.

„Jestlipak je sám?“ zeptala se nervózně. „Možná chtěl zjistit, jestli tu nejsi.“

Také mě to napadlo, ale nevěděl jsem, jak bych to mohl zjistit. Cítil jsem ale palčivý neklid a tep se mi zrychlil.

Mabel otevřela dveře a vyšla ven. Naslouchala zvukům končícího dne.

Pak náhle ztuhla. Sklonila se a cosi zvedla ze země. Ukázala mi ještě žhnoucí nedopalek cigarety, kterou jsem prve kouřil na lavičce.

Strčila mi ho pod nos. Obličej měla bledý a vyčítavě se na mě dívala.

Pocítil jsem ledový pot na čele a zamumlal jsem kletbu.

Ten chlap tu cigaretu jistě viděl a domyslel si zbytek. A jelikož nejspíš patřil k pátračům, bylo pravděpodobné, že přijedou ještě dnes.

„Co teď?“

Mabel na mě bezmocně hleděla a pokrčila rameny. Náhle ztratila sebeovládání a nedokázala zadržet slzy.

Co mi zbývalo, než ji vzít do náručí. Vypadala tak drobná a křehká, a přesto mi její přítomnost dodávala sílu.

Odlepila se ode mne a já jsem jí utřel slzy z tváří.

„Osedlej mi koně,“ řekl jsem tiše. „Musím pryč. Je to moje jediná

šance.“

Protestovala, věděla, že se sotva udržím v sedle, ale nakonec šla do stáje.

Já jsem šel do srubu a chvějícími se prsty jsem si připnul opasek se zbraní. Pak jsem se ale musel posadit, protože se mi už zase zatmívalo před očima.

Takhle nebudu mít šanci nikdy, pomyslel jsem si. Zatnul jsem ale zuby a vstal jsem. Návaly slabosti odezněl. Pod pevně utaženým obvazem jsem cítil tlak v sotva zahojené ráně.

Když jsem šel ke stáji, přinesl se ke mně tichem zase dusot kopyt. Zastavil jsem se, hleděl jsem do šera.

Vrací se snad ten cizinec?

Vklouzl jsem do domu a tasil jsem kolt. Kopyta se blížila a někdo přijížděl k domu. Poznal jsem ho teprve, když sesedl.

Byl to Hal, který se vrátil o něco dřív. Vyšel jsem mu naproti.

Také Mabel vyběhla ze stáje.

Hal se na nás užasle díval.

„Co se děje?“ zeptal se. Zrak mu padl na můj kolt.

„Ty chceš odjet, chlapče?“

„Nezbývá mi nic jiného,“ odpověděl jsem trpce. Pak jsem mu všechno rychle shrnul.

Mlčky mě vyslechl a v obličeji mu zacukal nerv. Vypadal zadumaně.

„Hlavně se uklidněte,“ zabručel. „Potkal jsem toho chlápka a vysvětlil jsem mu, že moje dcera je doma sama, a proto nikomu neotevírá. Zřejmě to spolkl.“

Oddechl jsem si. Ale Hal ještě nedomluvil.

„Řekl však ještě něco – a to mě zarazilo.“

Díval se tázavě na mě a na Mabel.

„Nenapínej nás, Hale,“ řekl jsem nervózně. Cítil jsem, že se nad mou hlavou zase stahuje nebezpečí.

„Ten chlápek se ptal, jestli kouříš, Mabel.“

Rychle jsme mu to vysvětlili a mě zasáhl jeho vyčítavý pohled.

Prohrábl si vousy.

„Musíš pryč, Franku,“ řekl nakonec. „Ten cizinec je na cestě do

Townu a tam se dozví o štvanici, kterou na tebe pořádají. Bude si chtít vydělat odměnu. Šerif tu může být za dvacet čtyři hodin.“

Pokýval jsem zničeně hlavou.

„Jistě, Hale. Odvez mě tedy do té skryté jeskyně. Zatnu zuby. Nějak tam už dojedu.“

Nabručeně přikývl a já jsem ho chápal. Měl za sebou těžký den, byl hladový a unavený.

Mabel mě chytila za ruku. Usmál jsem se na ni, abych ji uklidnil.

Hal na ni promluvil: „Nachystej mi něco k jídlu a přines mi čisté oblečení.“

Mabel odešla.

„A tebe ať ještě znova obváže, než odjedeme. Ať to pořádně utáhne.“

Mdle jsem přikývl.

Taková mizérie, pomyslel jsem si. Teď musím opustit tohle příjemné útočiště.

Kdo ví, co na mě v příštích dnech čeká.

Procedil jsem mezi zuby kletbu…

+ + + + +

Byli jsme na cestě něco přes hodinu a bolesti v mém těle stále sílily. Namáhavě jsem oddechoval a před očima se mi točila barevná kola. Bylo stále těžší udržet se v sedle. Nebezpečně jsem se kymácel.

Hal zastavil koně a zkoumavě se rozhlédl po hornaté krajině ozářené bledým světlem měsíce. Zvedla se řídká mlha.

„Jak to vypadá, Franku?“ slyšel jsem jeho energický hlas. „Zvládneš to ještě kousek, nebo chceš odpočívat?“

Z jeho hlasu zněla obava. Můj kůň se zastavil sám od sebe. Nemohl jsem ani odpovědět, vyčerpaně jsem visel na koňské šíji.

Seskočil z koně a pomohl mi dolů. Uložil mě na zem, rozepnul mi kabát, aby se podíval na obvaz.

„K čertu!“ zaklel hlasitě a jeho hlas mě zase vrátil do hořké skutečnosti.

Namáhavě jsem se posadil.

„Musím ten obvaz vyměnit, ta rána zase krvácí,“ zabručel. „Zatni zuby, bude to trochu bolet, ale nedá se nic dělat.“

Pak jsem ztratil vědomí.

+ + + + +

Někdo mnou lomcoval. Vynořil jsem se z hlubin bezvědomí, otevřel jsem oči a poznal jsem Hala. Ustaraně na mě hleděl.

„Musíme dál, Franku. Nemůžu tě nechat odpočívat. Za chvíli bude světlo. Pak už nebudeme mít vůbec šanci nepozorovaně zmizet.“

Pomohl mi vstát a nějak se mu podařilo dostat mě do sedla. Tam mě musel přivázat, jinak bych se po pár krocích ze sedla sesypal.

Ještě jsem zaregistroval, jak se můj valach dal do pohybu, ale pak jsem zase ztratil vědomí.

+ + + + +

Škubl jsem sebou, ale silná ruka mě přitlačila na zem.

„Nehýbej se, Franku,“ ozval se Halův chraplavý hlas.

Neklidně jsem se rozhlížel.

„Už jsi v bezpečí, chlapče,“ uklidňoval mě. „Pokus se spát, všechno bude v pořádku…“

„Dobře,“ zašeptal jsem a cítil jsem, že bolest se vrátila na únosnou mez. Zavřel jsem oči, ale nepodařilo se mi usnout, i když jsem byl úplně vyčerpaný.

Když jsem se zhluboka nadechl, v hrudi mě bodalo. Z hrdla se mi vydralo zasténání.

Hal hned přišel, cítil jsem jeho těžkou ruku na čele.

„Snad zase nedostaneš horečku,“ zabručel ustaraně. Přiložil mi na čelo mokrý šátek. Uklidňovalo mě to a zase jsem usnul.

+ + + + +

Uplynulo několik dní a já jsem seděl opřený o balvan a díval jsem se z jeskyně ven. Puška a kolt ležely vedle mě. Čekal jsem na Halův návrat.

Přežil jsem to. Díkybohu! Moje dobrá kondice mě zachránila z nejhoršího.

Starý kopáč byl pryč už více než den a já jsem měl strach, jestli se mu něco nepřihodilo. Navíc moje zásoby jídla a vody pomalu docházely. Z toho stálého osamocení mi už málem přeskakovalo v hlavě.

Pátrači mě neobjevili, i když byli zatraceně blízko. Byly to úzkostné minuty.

Vstal jsem a chodil jsem v prostorné jeskyni sem a tam. Moje svaly zase nabývaly na objemu. Cítil jsem, že se mi vrací síla.

Něco se konečně muselo dít, už jsem tu nejistotu nedokázal snášet. Myslel jsem na Daniela Boonea a obával jsem se, aby se nevypařil a já pak neztratil jeho stopu.

Škubl jsem sebou, když nedaleko dvakrát zahoukal sýček. Hned jsem si ale oddechl, bylo to Halovo znamení.

O chvíli později vešel do jeskyně. Pozdravili jsme se. Otřel si předloktím čelo a opřel pušku o stěnu jeskyně.

„Prohledali tu naši boudu a všechno obrátili vzhůru nohama, ale nenašli žádné stopy, Franku. Taky to s tím nedopalkem se vysvětlilo, Mabel si před nimi zapálila. Pak mi úplně uvěřili.“

Zazubil jsem se, když jsem si představil zklamaný Calliganův obličej.

Zlatokop pokračoval.

„Odjeli pořádně vzteklí, ani nenechali poblíž žádné hlídky. Pak pokračovali v hledání v horách.“

Zazubil se a oči mu zajiskřily.

„Tak co dál, Hale,“ zeptal jsem se.

Počítal s touto otázkou. „Pojedeš nazpět do srubu. Tam se doléčíš. A pak…“

Vyčkávavě se na mě podíval. „Dokážeš plně ovládnout svou nenávist?“ zeptal se vážně.

Nedal jsem mu odpověď, cítil jsem v sobě jen velký neklid.

Chtěl jsem mít konečně jasno, chtěl jsem vědět, komu za to všechno vděčím. Chtěl jsem konečně žít jako normální člověk!

Jistě, to jsem Halovi mohl vyprávět, ale on to všechno stejně věděl. Byl starý a zkušený, takže snadno vytušil, co mi táhne hlavou.

Podívali jsme se na sebe a rozuměli jsme si i beze slov…

+ + + + +

Mezitím uplynuly zase dva týdny.

Z rány mi zůstala jen jizva. Úplně jsem se uzdravil a skoro jsem se dostal na svou normální váhu sto padesáti liber.

„Tak co, už brzy to přijde?“ zeptal se Hal, když jsme seděli u večeře.

Přikývl jsem. Už jsem nedokázal potlačit netrpělivost, když jsem se cítil dobře.

„Zítra,“ odpověděl jsem, „zítra vyjedu.“

Mabel na mě zděšeně hleděla. Četl jsem v jejích očích strach, který o mě měla.

Mezi námi bylo jasno. Mluvili jsme spolu. Řekla, že na mě bude čekat. A byla to právě ona, kdo mi dodával sílu a odvahu.

Hal zachytil její pohled a položil dceři ruku na paži.

„Co chceš dělat, Franku?“

„Daniel Boone je klíč ke všemu,“ odpověděl jsem. „Čitím to úplně jistě. Proč by mě jinak tehdy prozradil?“

Hal pokyvoval hlavou.

„Je stále v Last Creek Townu. Nejspíš si myslí, že jsi už dávno v Mexiku.“

Hal měl pravdu. To si jistě mysleli všichni. Přestali mě proto už před časem hledat.

„Přejeme ti mnoho štěstí, chlapče,“ řekl veterán. „Můžu pro tebe ještě něco udělat?“

Vděčně jsem na něj pohlédl.

„Už jsi pro mě udělal hrozně moc, Hale,“ odpověděl jsem dojatě. „Teď už je to jen na mně. Už to není tvůj problém.“

Jen přikývl.

Mlčky jsme jedli. Mabel pak uklidila ze stolu. Tvářila se smutně.

+ + + + +

Zastrčil jsem winchestrovku do pouzdra a vylezl jsem na koně.

S Halem jsem se už rozloučil a nyní jsem stál před Mabel, která se na mě smutně dívala.

Viděl jsem v jejích očích strach. Cukaly jí koutky úst a ruce se jí chvěly, když se se mnou loučila.

„Nedělej si starosti, miláčku. Vrátím se k tobě."

Usmála se, ale měla blízko k slzám.

„Budu na tebe čekat, Franku," vydechla. „Budu u tebe ve svých myšlenkách a budu se za tebe modlit."

Pobídl jsem svého valacha. U velkého skaliska jsem se ještě ohlédl a viděl jsem její štíhlou postavu před srubem.

Zamávala mi.

+ + + + +

Už dávno vládla noc, když jsem se dostal do blízkosti města. Cesta mě stála mnohem více sil, než jsem si myslel.

Zanedlouho jsem byl u prvních světel města.

Seskočil jsem z koně.

Jestlipak je Daniel Boone stále ve městě?

Tato otázka ve mně hlodala. Rozhodl jsem se čekat. Opřel jsem se proto o kmen starého dubu – bylo to jen kousek od místa, kde jsem zastřelil Fesse Dugana.

Moje trpělivost se musela připravit na těžkou zkoušku. Z města odjíždělo několik jezdců. Ale Boone mezi nimi nebyl.

Možná byl už na svém malém ranči. Vylezl jsem tedy na koně a vyrazil jsem k ranči.

Měsíc stál na nebi jako bledý srpek a hvězdy zářily v plné nádheře.

Několik set yardů před rančem jsem sesedl. Přezkoušel jsem kolt a plížil jsem se k ranči.

Nikde se nesvítilo, vypadalo to tam opuštěně.

V ohradě jsem uviděl několik koní, ale Danielův šedák mezi nimi nebyl.

Schoval jsem se do stáje a čekal jsem. Uplynulo několik hodin, než jsem konečně uslyšel dusot kopyt.

Byl jsem hrozně napjatý, srdce mi bušilo. Jezdec se zastavil ve dvoře a seskočil z koně. S chřestěním ostruh dovedl zvíře do stáje a začal ho odsedlávat.

Když pak ten muž stál ve vchodu, poznal jsem ho. Byl to Daniel Boone.

Nevypadal zrovna střízlivě. Těžkopádně kráčel k domu, vešel a za chvíli se v jednom okně rozsvítilo. Opatrně jsem se plížil blíž a nakoukl jsem oknem.

Seděl u stolu, hlavu opřenou v dlaních. Pak vstal, šel ke skříni a vytáhl láhev whisky. Zhluboka se napil.

Moje oči se zúžily. Takto jsem Dana neznal.

Kradl jsem se ke dveřím, které nebyly zamčené, opatrně jsem je otevřel a vešel jsem. Vyznal jsem se tam, věděl jsem, kam mám jít.

Tasil jsem kolt.

Potom jsem rozrazil dveře a stanu! jsem v pokoji. Daniel sebou škubl, zděsil se, když mě poznal, a obličej mu zbledl jako stěna.

Nejistě ustupoval a zíral na mě vyvalenýma očima. Můj kolt na něj mířil a já jsem vložil do svého hlasu všechen vztek a opovržení, kterého jsem bych schopen.

„Tvoje špinavá hra je u konce, Danieli Boone! Vím všechno a nedám ti žádnou šanci.“

Blufoval jsem a čekal jsem na jeho reakci. Ta mě překvapila.

Daniel Boone se prudce pootočil, v očích mu zableskla divoká zuřivost a sáhl po koltu.

Byl jsem tak překvapen, že jsem zaváhal. Když jsem stiskl spoušť, už na mě skoro mířil.

Moje kulka ho zasáhla do hrudi. Zasténal a zbraň mu vypadla. Zapotácel se a pak se chytil za hruď, kde se mu šířila rudá skvrna.

Nevěřícně na mě hleděl. Tvář měl popelavě šedou a potácel se pozadu ke stěně. Tam se zarazil, ale nakonec klesl na kolena a

přepadl na obličej.

Držel jsem kolt stále v ruce. Se zatnutými zuby jsem se na Dana díval.

To jsem nechtěl! Ne, chtěl jsem ho jen zastrašit, chtěl jsem, aby mi všechno přiznal. Neměl jsem v plánu ho zastřelit. To jsem opravdu nechtěl. Ale neměl jsem jinou volbu – jinak bych ležel na zemi já!

Zastrčil jsem kolt do pouzdra, pak jsem šel ke svému bývalému příteli a převalil ho na záda. Ta rána nevypadala dobře. Roztrhl jsem mu košili a pokoušel jsem se zastavit krev, která vytékala z rány v rytmu srdce.

Pak jsem našel obvazy a pořádně jsem bezvědomého obvázal.

Trvalo to několik minut, než se se sténáním probral. Hned mě poznal.

Dostal whisky a strnule se ušklíbl. Potom se jeho obličej zase zkroutil bolestí a opět zasténal.

Sklonil jsem se k němu.

„Je asi po všem?“ zeptal se tiše. „Neměl jsem sahat na zbraň, tys už na mě mířil.“

Pohled se mu trochu projasnil.

„Proč, Dane?“ zeptal jsem se. „Proč jsi to udělal? Všechno mi řekni. Dlužíš mi to…“

Chabě přikývl.

Tělo se mu zachvělo a mě se zmocnil strach.

Nesmí zemřít, myslel jsem si. Musí mi všechno říct. Dan musí promluvit!

„Proč, Dane?“ zopakoval jsem otázku.

Na několik sekund zavřel oči. Byl to asi vnitřní boj, který sváděl sám se sebou. Tušil jsem, že můj další osud závisí na této chvíli…

Pak otevřel oči. Viděl jsem v nich strach, bolest a vztek.

A pak začal mluvit. Nejprve trhaně, potom plynuleji.

„Ano, Franku, je to dlouhý příběh, snad ti ho stihnu povědět celý, než půjdu do pekla.“

Trpce se ušklíbl. Tiskl si ruku na ránu.

„Možná mi nebudeš věřit, ale ujišťuji tě, že je to všechno pravda.

Nemám už co ztratit. To ona je vším vinna! Mě jen zneužila pro své špinavé plány.“

Nechápavě jsem se na něj díval.

„Kdo? O kom to mluvíš?“

Jeho pohled prozradil úžas, pak pokračoval:

„Susan,“ zasténal chraplavým hlasem. „Susan, tvoje švagrová! Ta za vším stojí. Nejprve se pověsila na tebe, když doufala, že dostaneš ranč. Když poznala, že rančerem bude tvůj bratr, nechala tě být a vzala si Malcolma.“

V krku jsem měl náhle sucho a zalapal jsem po dechu.

Tak to tedy bylo. Nechtěla ani Malcolma, ani mě – ona měla spadeno na ranč a na naše peníze. My jsme jí byli ukradení.

Dan zaznamenal můj pochybovačný výraz.

„Je to tak, Franku,“ řekl zastřeným hlasem. Obličej měl jako z vosku. Zdálo se, že je s ním opravdu konec. Pak sebral poslední zbytky sil.

„Zamiloval jsem se do Susan a po nocích jsem se s ní scházel. Poslouchal jsem ji a splnil jsem každý její příkaz. Byl jsem to já, kdo omráčil Malcolma.

Mělo to vypadat, žes to byl ty, kdo ho omráčil a sebral mu peníze. Tak jsme to tedy domluvili. Jenže se to stalo jinak.“

Oči měl kalné. Celý obličej měl zalitý potem.

„Susan ale Malcolma později nechala zabít. Dugan ho zastřelil tvým koltem.“

Hlas mu slábl. Nemohl už udržet oči otevřené.

„Promiň, Franku, je mi to líto,“ zašeptal. „Miloval jsem Susan a docela jsem jí propadl.“

Jeho tělo se napjalo. Pokoušel se ještě jednou najít sílu.

„Zatkli tě a strčili do vězení. Připadal jsi v úvahu jako vrah. Aby se Susan udržela mimo jakékoliv podezření, zachránila tě dokonce před lynčem. Ano, i to bylo naplánované. Je to ďáblice… a… já jsem si myslel, že ji miluji.“

Ztichl, neměl už sílu. Tiše zasténal a převalil se na bok.

Klečel jsem v šoku vedle něj. To bych si nepomyslel ani v divokém snu.

Susan…

Chápal jsem Dana. Susan byla skutečně žena, do které se člověk musel zbláznit. Poslouchal ji na slovo a prováděl její špinavé příkazy.

„Na její rozkaz jsem ti taky pomohl utéct," ozval se ještě Dan. „Asi měla strach z řádného soudního procesu. Myslela na všechno. Dal jsem ti zbraň, abys mohl uprchnout, ale přitom jsem věděl, že na tebe už čeká Fess Dugan. Ale tohle jim nevyšlo. Podařilo se ti zabít Dugana a utéct. I když za tebou poslala tři pistolníky, všem jsi unikl. Myslela si, že jsi už někde v Mexiku…"

Jeho hlas slábl.

„Franku, bylo toho na mě moc. Začal jsem pít a pronásledovaly mě noční můry. Ztratil jsem sebeúctu. O nic jsem se nestaral a jen jsem pil. Teď jsem konečně našel někoho, kdo koupí můj ranč. Chtěl jsem odejít, někam zmizet, ale…"

„Seženu doktora, Dane," řekl jsem pevným hlasem a všiml jsem si záblesku naděje, který se mu mihl v očích. Pak ale zvolna zavrtěl hlavou.

„Ne, Franku. Nemá to smysl. Cítím to v sobě. Už nemám naději. Možná je to tak lepší."

Nebylo mu už téměř rozumět. Sklonil jsem se nad ním.

„Podvedl jsem svého nejlepšího přítele. Odpusť mi, Franku," vydechl.

Pak ztratil vědomí.

Prohlédl jsem jeho zranění a utáhl jsem nový obvaz. Musel se dostat k doktorovi, ta kulka tam nesměla zůstat. Co jsem ale teď měl dělat?

V Last Creek Townu by mě Calligan okamžitě zatkl. Ale jen tam jsem mohl sehnat doktora. Dan musel přežít!

Byl to můj jediný svědek. Jak bych jinak prokázal svou nevinu?

Susan by určitě nic nepřiznala.

Ale rozhodnutí mi bylo odepřeno. Uslyšel jsem rychlé kroky, vyskočil jsem, otočil jsem se a hleděl jsem do ústí koltů, kterými na mě mířili dva neznámí muži.

Nikdy jsem je neviděl. Byli oblečení jako kovbojové a připadali

mi jako otec se synem.

„Zvedni ruce," zavrčel ten starší. „Žádný rychlý pohyb, chlape."

Zvedl jsem ruce do výše ramen.

„Co to má být, pánové?" zeptal jsem se zamračeně. „Našel jsem svého přítele Dana postřeleného a pokouším se mu pomoct. Chcete mi to snad zakázat?"

Takto jsem k nim klidně promluvil a všiml jsem si, že znejistěli.

„Tak dejte ty bouchačky pryč! Raději mi pomozte dostat Dana k doktorovi…"

„Lže," řekl náhle ten mladík. „On lže, táto. Hned jsem ho poznal. Ten člověk je Frank Sutter. Ve městě visí letáky s jeho popisem. Je hledaný pro vraždu a na jeho hlavu je odměna tří tisíc dolarů. Zabil svého bratra!"

Hned zavládla nervozita. Ustoupili o pár kroků zpět, jako by stáli před divokou šelmou. Jejich kolty na mě stále mířily.

Zoufale jsem hledal východisko. Jestli mě předají šerifovi, bude to můj konec.

„Ano," pravil jsem. „Vás syn má pravdu. Jsem Frank Sutter a jsem hledaný. Ale já jsem bratra nezabil. Jsem nevinný, prosím, věřte mi. Mohu to dokázat…"

Ti dva se jen ušklíbli.

Jejich šaty byly zaprášené, zdálo se, že za sebou mají dlouhou cestu. Zřejmě to byli právě ti lidé, kteří chtěli koupit Danův ranč. Zřejmě měli zpoždění, takže přijeli rovnou sem, místo aby se sešli ve městě.

Chtěl jsem spustit ruce, ale příkrý hlas toho mladšího mě zastavil.

„Nedělejte to! Uvědomte si, že na tom papíře stojí: mrtvý nebo živý!"

Díval jsem se do jejich sveřepých tváří. Za mnou Daniel zasténal.

„Zatraceně, tak něco dělejte!" křikl jsem. „Potřebuje odborně ošetřit, jinak zemře. Má kulku v hrudníku. Pomozte mu!"

Ten starší přikývl, udělal několik kroků a prohlédl si raněného. Pak dal synovi znamení, blížil se ke mně a dbal na to, aby nevešel do případné dráhy kulek. Rychlým pohybem mi sebral kolt z pouzdra.

Moje poslední šance padla.

Ten starší pokýval hlavou, když si prohlédl mou zbraň. Hodil ji svému synovi, který ji obratně zachytil.

„Chybí jedna kulka," prohlásil. „Vsadil bych měsíční plat proti starému klobouku, že ta chybějící kulka vězí pod žebry pana Boonea."

Spoutali mi ruce za záda a já jsem si musel lehnout na zem. Pak se zabývali Danem, který už skoro nedýchal.

„Bille, nasedni na koně a jeď do města. Přiveď doktora, protože cestu by pan Boone nepřežil. Pospíchej, chlapče, každá minuta je drahá!"

Ten mladší, který se jmenoval Bill, cosi zabručel.

„Nestarej se," odvětil otec. „Ten chlap mi nemůže ublížit. Je spoutaný a nemá zbraň. Pokud to půjde, přiveď i šerifa. A teď jeď, chlapče!"

Bill vyběhl z místnosti.

Je všechno ztraceno? Na to jsem se ptal sám sebe…

+ + + + +

S napjatými smysly jsem poslouchal, jak Daniel Boone sténá. Také jsem slyšel rozčilené kroky toho cizince.

Minuty plynuly.

Za chvíli se vrátí Bill s doktorem a šerifem a bude po všem.

Na čele mi stál ledový pot. Utažená pouta se mi zařezávala do masa, až jsem necítil prsty.

Ať Dan přežije, modlil jsem se stále. Jen tak se prokáže moje nevina. Šerif Calligan mě pak nechá běžet.

Pak jsem myslel na Susan a moje tělo bičovala nenávist.

„Hej, cizinče!" zavolal jsem. Muž, který chtěl koupit Danův ranč, neodpovídal. Zkusil jsem to ještě jednou, pak teprve přišel blíž.

„Co je?" zabručel.

„Dovolte mi, abych se posadil," odpověděl jsem.

Cosi zavrčel, ale chytil mě za límec a posadil mě zády ke stěně.

„Díky," řekl jsem a díval jsem se na Daniela, který naříkal bolestí. Jeho rty se stále pohybovaly, ale vycházelo z nich jen sténání.

„Jak je na tom?“ zeptal jsem se toho muže. Střelil po mně vražedným pohledem.

„Co je vám po tom?“ odsekl příkře. „Máte ho na svědomí.“

Pokýval jsem hlavou.

„Ano, ale neměl jsem na vybranou. Tasil kolt a já jsem se musel bránit. Ale to je příliš dlouhá historie, než abych vám ji vysvětlil několika větami.“

Zvědavě na mě hleděl.

Pak přešel k Danovi a otřel mu tělo mokrým kapesníkem.

V tu chvíli Daniel otevřel oči. Jeho pohled byl kalný a chvíli to trvalo, než asi pochopil, co se děje.

Díval se na mě, pokoušel se mluvit, ale z vyschlého krku se mu nedostalo ani slovo.

„Dejte mu něčeho napít,“ řekl jsem tomu muži. Přikývl, nabral do sklenice vodu a dal Danovi napít. Dan s námahou polykal.

Pak se zase podíval na mě. Jeho pohled se trochu zaostřil.

„Pomoz mi, Dane,“ zavolal jsem hlasitě. „Řekni tomu pánovi, ať mě rozváže. Mezi námi dvěma je přece všechno vyřešené!“

Zavolal jsem na něj a chytal jsem se náznaku naděje.

Dan se chtěl posadit, ale nepodařilo se mu to. Pohyboval slabě rty. Cizinec se k němu sklonil a poslouchal.

Byl jsem napnutý, jako by mělo přijít rozhodnutí.

Starší muž přikyvoval.

Pak přišel ke mně. Tvářil se vyjeveně.

„Prý vás mám rozvázat.“

Zaváhal. V očích mu zajiskřilo. Bylo jasné, že myslí na tři tisíce dolarů odměny.

Pak mě ale osvobodil. Vstal jsem, masíroval jsem si zápěstí, aby se mi vrátil cit do prstů.

„Děkuji vám, pane. Jsem bez viny, musíte mi to věřit, prosím.“

Odvrátil se a šel zpátky k Danielovi.

Vzal jsem ze stolu svůj revolver a zastrčil ho do pouzdra.

Potom jsem se sklonil k Danovi. „Děkuji, Dane,“ řekl jsem tiše. Pokusil se pousmát, ale zmohl se jen na bolestivý škleb.

„Já jedu pryč, Dane. Doktor už je na cestě. Ještě chvíli zatni zuby.

Ty to dokážeš. Na shledanou!“

Jeho zrůzněný obličej se ke mně otočil. Napřímil jsem se a šel jsem ke dveřím.

„Tak zatím, pane,“ řekl jsem, pokynul jsem Danovi a opustil jsem místnost.

Vyšel jsem ven, kde už začínalo svítat. Po šedém nebi plula bílá oblaka.

Pomyslel jsem na šerifa Calligana a najednou jsem měl pořádně naspěch. Utíkal jsem ke koni a vylétl jsem do sedla.

Potom jsem vyrazil.

Můj cíl byl jasný.

Susan…

+ + + + +

Řítil jsem se jako čert začínajícím dnem. Přitom jsem myslel jen na Susan. Poháněla mě slepá nenávist.

Ano, za chvíli už budu u ní. Nemohl jsem se dočkat toho, jak se bude tvářit.

Cválal jsem míli za mílí.

Neustále jsem pobízel valacha k ostrému tempu. Každou chvíli se přede mnou měl vynořit ranč. Poslední míli jsem už jel pomalu a obezřetně.

Jednou jsem se musel schovat v lesíku, protože se proti mně objevila skupina jezdců. Byli to zřejmě kovbojové, kteří směřovali na pastviny.

Pak jsem pokračoval ještě opatrněji. Za chvíli jsem uviděl budovy ranče.

Ještě sto yardů a seskočil jsem z koně. Otřel jsem si šátkem zpocené čelo a napil jsem se vody.

Ještě než jsem vyrazil pěšky dál, postaral jsem se o koně, kterého jsem nechal pást v malé úžlabině. Nezapomněl jsem si zkontrolovat kolt.

Tak dobrá, pomyslel jsem si, je čas.

Ranč přede mnou vypadal jako po vymření. Ale to se mělo během

hodiny změnit. Přijedou kovbojové, kteří hlídali dobytek přes noc, takže ranč ožije.

Plížil jsem se dál, dostal jsem se za jednu stáj, stále jsem dbal na to, abych využíval sebemenší možnost krytí..

Jestlipak je Susan na ranči?

To mi stále vrtalo v hlavě, ale byl jsem si celkem jistý, že ještě leží v posteli a sní o moci a o penězích.

Dokázala to. Teď už opravdu byla paní Sutterova ranče, největšího ranče v okruhu stovek mil.

Myslel jsem na to, jak jsem ji kdysi poznal. Byla dcera drobného obchodníka, který před časem přišel do Last Creek Townu. Otevřel si obchod a ze skromného výdělku jen taktak přežíval. Hodně pil a jednoho dne se svalil pod kopyta splašeného koně. Žil ještě tři dny…

To mi táhlo hlavou.

Susan jsem poznal krátce předtím a brzy jsme to spolu začali táhnout. Všechno bylo překrásné a za pár měsíců jsme se chtěli brát. Musel jsem ale se stádem do Abilene, byl jsem proto pár týdnů pryč. Když jsem se vrátil, můj otec mezitím rozhodl, že ranč dostane Malcolm. Byla to pro mě těžká rána. Otec zemřel krátce nato. Pak jsem zjistil, že Susan má poměr s mým bratrem. Promluvil jsem s ní a ona mi začala tvrdit, že se ve mně spletla a že Malcolm je pro ni ten pravý.

Tak ve mně počala klíčit nenávist. Malcolm hrál velkého šéfa, ponižoval mě i před našimi kovboji nebo lidmi z města.

Snad mi přeskočilo v hlavě, protože jsem ho chtěl zabít. Připadalo mi, že od té doby uplynuly roky. Myslel jsem teď na chudáka Malcolma, který za vše nakonec zaplatil životem.

Susan nám nachystala podlou past. Chtěla nás zlikvidovat oba, aby měla všechno jen pro sebe. Nebo čekal v pozadí ještě někdo další?

Toto pomyšlení mě rozzuřilo. Myslel jsem na Daniela Boonea, který také propadl Susanině kráse. A proto zradil svého nejlepšího přítele.

Byl jsem ale na cestě k ní, abych se pomstil. Byl jsem zvědavý, jestli si udrží tu chladnou sebejistotu, až jí pod nosem zašermuji

koltem.

Možná vše zapře a bude se lísat jako falešná kočka. Přesně to bych od ní čekal.

Patřila k tomu typu žen, které umí získat výhodu za jakékoliv situace a zaprodají se třeba čertu, když se jim to vyplatí.

Ale zatím jsem nechal tyhle myšlenky plavat. Dostal jsem se k plotu, našel jsem škvíru a podplazil jsem se pod plotem.

V domě byl ještě klid. V ohradě řehtali koně.

Plížil jsem se kolem stájí a chtěl jsem se pustil směrem k ubytovně, když tu se mi do zad zabořila hlaveň koltu.

Vůbec nic jsem neslyšel, tak tiše se ten člověk za mnou objevil. Teprve když jsem uslyšel hlas, poznal jsem, kdo mě drží v šachu.

Byl to Tom Harpers, předák ranče.

„Čekal jsem tě, Franku," zasyčel. „Čekám už mnoho týdnů a moje vytrvalost se vyplatila. Věděl jsem, že se vrátíš. Byl jsem si tím úplně jistý."

Ani jsem se nehnul. Ústí zbraně mě tlačilo do zad a já jsem věděl, že nemám šanci.

Tom Harpers byl mému bratru věrně oddaný. Určitě se mi chtěl pomstít.

Jak jsem mu měl vysvětlit, že jsem Malcolma nezabil?

Neuvěří mi ani slovo!

Sebral mi kolt a poodstoupil o pár kroků.

Otočil jsem se k němu. Tom vypadal unaveně a nevyspale.

„No a co teď, Harpersi?" zeptal jsem se váhavě.

Četl jsem mu v očích mnoho divokých nápadů. Kolt mířil na moje břicho. Ten mě nemine!

V očích mu ledově jiskřilo.

„Měl bych tě na místě odstřelit, ty smradlavý vrahu," zavrčel ponuře.

Zase mu zasršelo v očích. Po zádech mi přeběhl mráz.

„Proč mě chceš zabít, Tome?"

V obličeji mu zacukalo. Vyvalil oči a chraplavě se zachechtal.

„Ty jsi ten nejdrzejší bastard, jakého jsem kdy potkal. Asi tě budu muset vážně zastřelit. Na letáku je to černé na bílém – mrtvý nebo

živý.“

Docela se rozčílil, takže se úplně nesoustředil. To jsem chtěl. Nějak ale vytušil, co chystám.

Hned se proto zase zklidnil a upřel na mě soustředěný pohled.

„Ruce vzhůru, Franku. Já nebudu nic riskovat.“

Zvedl jsem ruce a hledal jsem jinou možnost.

„To by stačilo, Harpersi,“ začal jsem pevným hlasem. „Nech mě nejdřív mluvit. Ty sis vzal něco do hlavy, ale je čas, aby ses dozvěděl také moji verzi.“

Přerušil mě jakýmsi zuřivým zavrčením.

„Nemusíš škemrat o život, Franku. Nezastřelím tě, i když mě sakra svrbí prst. Šerif z tebe bude mít radost. A ty se konečně dostaneš před soud.“

Zazubil jsem se na něj. „Jistě, Tome, jistě. Ale nejprve mi pár minut věnuješ pozornost, platí?“

Přísně jsem na něj hleděl.

„Máš tři minuty,“ odpověděl nerudně. „Tak rychle vysyp, co mi chceš říct, ale netvrď mi, že jsi nevinný a že jsi svého bratra nezabil. Rozumíš mi?“

Ušklíbl jsem se, rozhodil jsem rukama, ale on to gesto chybně přečetl a pozvedl kolt.

Mávl jsem rukou.

„Tome, ty jsi přísahal věrnost svému mrtvému šéfovi. Něco vás asi spojovalo. Mlacolm byl můj bratr, a kdyby byl naživu, jistě by tě požádal, abys mi pomohl.“

Vztekle pohodil hlavou.

„Můžu dokázat svou nevinu, Tome. Možná všechno svědčí proti mně, ale ty mi pomůžeš. Ty budeš můj svědek.“

Pozoroval mě trochu zmateně.

„Jestli je to nějaký z tvých smradlavých podfuků, Franku, pak jsi na špatné adrese.“

Zavrtěl jsem hlavou.

Dlouho na mě civěl a v jeho drsném obličeji to pracovalo.

„Je to tak, Franku. Tvůj bratr mi jednou zachránil život. Už tehdy jsem mu přísahal věrnost.“

Něco takového jsem tušil.

„Já jsem to neudělal, Tome. Všichni jsme byli podvedeni, vina měla padnout na mě. Malcolma zastřelil Fess Dugan, ten pistolník.“

Chtěl něco namítnout, ale nepustil jsem ho ke slovu.

„Věř mi, Tome. Susan mu poručila zabít Malcolma.“

Nevěřícně na mě zíral. Na rtech se mu objevil opovržlivý úšklebek.

„Jak to všechno můžeš vědět?“

„Daniel Boone mi to vyprávěl. Když jsem ho donutil, aby mi řekl pravdu.“

„Daniel Boone,“ zopakoval zamyšleně. „Já vím, že měl něco se Susan. Jednou jsem je viděl a dlouho jsem se pral sám se sebou, jestli to mám říct Malcolmovi. Mlčel jsem, protože jsem si myslel, že na to přijde sám.“

„Susan dala Malcolma zabít a zařídila to tak, abych já vypadal jako vrah. Pověsili by mě. A její plán, jak získat celý ranč, by vyšel.“

Přemýšlel o mých slovech.

Trochu jsem si oddechl.

„Mám návrh, Tome. Vytáhneš mi z koltu náboje a dáš mi ho. Já půjdu za Susan a řeknu jí to všechno přímo. Schováš se třeba pod oknem, abys všechno slyšel. Vylákám ji ze zálohy. Nic lepšího mě nenapadá. Budu neozbrojený, takže mě pak klidně můžeš předat šerifovi.“

Chvíli přemýšlel. Pak konečně přikývl.

„Dobře, Franku. Nevím proč, ale důvěřuji ti. Uděláme to tak.“

Vysypal mi z koltu náboje a hodil mi zbraň.

„Ona spí v přízemí,“ řekl. „Ale však ty se vyznáš.“

Strnule jsem přikývl, protože jsem už myslel na střetnutí se Susan.

„Budu pod oknem,“ zašeptal Tom. „Tam snad všechno uslyším.“

Kradl jsem se dál, dostal jsem se k zadním dveřím. Nebyly zamčené, jen trochu vrzaly, když jsem je otvíral. Vzápětí jsem stál před jejím pokojem.

Uchopil jsem kliku a pomalu jsem otevřel. Pokoj ležel v příjemném polosvětle a já jsem ji spatřil.

Trpce jsem se usmál. Ležela v posteli, spala a ze spaní se jemně

usmívala. Její obličej byl rámován slámově světlými vlasy.

Něco se ve mně sevřelo a já jsem cítil nemilosrdnou nenávist, která si ve mně razila cestu.

Stál jsem dva kroky od její postele. Její spánek se začal trhat.

Úsměv z jejích rtů zmizel.

Najednou otevřela oči. Škubla sebou, ale vypadalo to, jako by mě vlastně čekala. Ale přesto jsem v jejím zraku četl zděšení.

Posadila se nahá na posteli.

Výraz jejích očí ztvrdl.

„Susan, tak jsi na konci své ďábelské cesty," řekl jsem. „Vím všechno."

Opovržlivě se zasmála a já jsem cítil, jak se mi vaří krev.

„Ano?" řekla. „Můžu si obléct župan?"

Přikývl jsem a fascinovaně jsem sledoval nádherné křivky jejího těla, když vylezla z postele a oblékala si župan, který visel přes opěradlo židle.

Otočila se ke mně a já jsem cítil, jak mi tvrdne obličej.

Susan držela v jemné ručce derringer, který zřejmě ležel na židli.

„Takže rovnou k věci," řekla ledově. Její hlas zněl tvrdě a nekompromisně. „Tušila jsem, že se tu dřív nebo později ukážeš. Byla jsem si vlastně úplně jistá, že sem přijdeš. Jak vidíš, jsem na to připravená."

Civěl jsem na malou zbraň, která by ale z této vzdálenosti zabila.

„Dej sem kolt," poručila. Obličej se jí změnil v hněvivou grimasu.

Stála dva kroky přede mnou, na hruď mi mířila derringerem.

Neměl jsem v tu chvíli žádnou šanci.

Vytáhl jsem tedy kolt bez nábojů z pouzdra a hodil jsem ho na zem.

„Sedni si tady na tu židli. Nepokoušej se o žádné triky. Okamžitě budu střílet."

Mně se ale podařilo dokonce vyloudit opovržlivý úsměv.

„Na jedné vraždě navíc ti už stejně nezáleží…"

Zle se zasmála.

„Co ty všechno víš, Franku?" zeptala se a z jejího hlasu zněla čirá zvědavost.

„Vím toho hodně, Susan,“ odpověděl jsem. „Například vím, že mého bratra zabil Fess Dugan a že jsi mu to poručila ty. Taky vím, jakou sprostou hru jsi hrála se mnou, Malcolmem a Danielem.“

Dívala se na mě rozšířenýma očima.

„V tom případě víš mnoho, Franku. Příliš mnoho.“

Můj pohled se přisál k derringeru a přemýšlel jsem, jak bych ji mohl zaskočit.

Všimla si toho pohledu.

„Nenamáhej se,“ řekla bezbarvě. „Já s tím umím zacházet.“

To jsem jí věřil.

„Proč jsi dala Malcolma zabít? Proč, Susan? Měla jsi přece všechno. Řekneš mi to?“

Její obličej potemněl a v očích se jí objevil vzdorovitý výraz.

„Ale ano, řeknu ti to. Můžeš to vědět, protože nebudeš mít příležitost to povědět dál. Na to se spolehni, Franku.“

Usmála se zle a pohlédla na zbraň ve své ruce.

„Malcolma jsem nikdy nemilovala. Chtěla jsem jen ranč.“

„To je všechno?“ zeptal jsem se. „To ti nevěřím, Susan. Lámal jsem si hlavu. Myslel jsem, že za tím vězí ještě něco jiného.“

Zdálo se, že váhá.

Tušil jsem, že moje domněnka mířila do černého.

„Jo, Franku, máš pravdu. Mám ještě mladšího bratra. Jen taktak jsme ho zachránili při indiánském přepadu z hořícího domu. Moje matka byla mrtvá, bratr ale přežil. Utrpěl ale příšerné spáleniny a trám mu přerazil páteř. Přežil, ale zůstal mrzák napořád. Může být jen na vozíku a nehýbe rukama ani nohama.“

Její obličej se zachmuřil. Ruka se zbraní se slabě zachvěla.

Mluvila však dál.

„Žije v jednom útulku na Východě a na jeho živobytí jsme spotřebovali všechny peníze. Otec začal pít. Byla to pro mě příšerná doba. Pomalu jsem se změnila, zatvrdila jsem se vůči sobě i vůči jiným, hledala jsem jenom výhody a nebyla jsem schopná nikoho milovat.“ Vypadala nenávistně.

„Přivedu bratra sem. Tady si bude žít jako král.“

Užasle jsem na ni hleděl, cítil jsem, jak mi mezi lopatkami stéká

pot.

„Proč jsi o tom nemluvila s Malcolmem?“ zařval jsem. „Proč jenom? On by ti přece dovolil starat se o bratra tady!“

Její tvář byla jako maska, ze které žhnuly nenávistné oči.

„Ale ano, Franku, já jsem s ním o tom mluvila, ale on se mi vysmál. Asi jsi svého bratra neznal tak dobře. Nechtěl tu mého bratra, prý aby nebyl pro posměch celému okresu. Tak to bylo, Franku. Neměla jsem jinou cestu, než vás oba zničit, abych měla ranč sama pro sebe. Tak to je všechno. Teď to víš.“

Hleděl jsem na ni přimhouřenýma očima.

„Teď jsi v cestě už jenom ty. Sice jsem ti zkomplikovala život, ale ty jsi mým lidem pokaždé unikl. Mýlila jsem se v tobě, protože ty jsi vždycky zůstal vítěz. Jsi zatraceně tvrdý chlapík. Ale teď udeřila tvá hodina. Teď jsi na řadě ty!“

Hleděl jsem do ústí drobné zbraně. Ruka se jí vůbec netřásla. Stačilo jen zkřivit prst a se mnou by byl amen.

Všechno jsem teď věděl.

„Stejně jsi udělala chybu,“ křikl jsem. „Udělala jsi chybu, když jsi nechala Daniela Boonea naživu. Ten mi všechno řekl. Vysype to i před šerifem.“

Moje slova ji nezastrašila. Dokonce se zasmála.

„Přece nepřivede sám sebe do vězení. Navíc je Fess Dugan mrtvý. Šerif bude víc věřit mně, než aby věřil nějakému opilci.“

Skutečně, její plán skoro neměl mezeru. Myslela na všechno.

Pomyslel jsem na Toma Harperse, který dřepěl pod oknem a snad všechno slyšel.

Jen on mě mohl zachránit.

Opatrně jsem zašilhal k pootevřenému oknu. Vtom mnou jako blesk projel úlek. Uslyšel jsem chraplavý výkřik a pak náraz o zem.

Hned poté se v okně objevil nějaký mně neznámý muž.

Susan se na něj podívala, ale její ruka se nepohnula ani o píď.

„Co se děje, pane O'Connore?“

„Srazil jsem Harperse. Seděl tu pod oknem a poslouchal. Doufám, že jsem udělal dobře, madam…“

Široce se usmál, pak věnoval pozornost mně. Na sekundu jsem se

díval do jeho ledových očí. Byl to zřejmě nějaký pistolník, kterého zaměstnávala jako svého ochránce. Ještěže jsem prve nenarazil na něho.

„Výborně, pane O'Connore," sykla. „Předáka spoutejte. Ví toho moc, musí zmizet." Tak jednoduše vynesla nad Harpersem rozsudek smrti.

Je to nestvůra, pomyslel jsem si. Ona se snad upsala samotnému ďáblovi. Nemá žádné lidské city. Zničí všechno, co jí stojí v cestě, aby dosáhla svých skrytých cílů.

Zase ve mně vzplála nenávist. Bezmocně jsem hleděl na zbraň a díval jsem se, jak pistolník vleče Toma pryč.

Tak – a byl jsem v koncích…

Vedl jsem dlouhý, zoufalý boj, a přesto jsem prohrál.

„Ty jsi mě zase jednou podcenil, Franku," řekla tiše, s řezavým výsměchem v hlase.

Pokýval jsem hlavou.

Skutečně jsem ji podcenil!

+ + + + +

„Máš nějaké poslední přání?"

Tak se Susan zeptala a chladně si mě přitom měřila.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Člověk musí poznat, že prohrál," odpověděl jsem tiše a doufal jsem, že mi vyjde prastarý trik.

Díval jsem se přes její rameno na určitý bod, škubl jsem sebou a ona na to skutečně skočila.

Na zlomek sekundy mě spustila z očí. To mi stačilo.

Vrhl jsem se na ni, ale stejně se jí podařilo stisknout spoušť. Kulka mi prolétla mezi paží a tělem a jen mě trochu škrábla.

Pak jsem byl u ní.

Jednou ranou jsem ji srazil na zem. S výkřikem se skácela.

Stál jsem nad ní se zaťatými pěstmi. Můj obličej byl stažen v masku hněvu, krev mi ve spáncích jen bušila.

Rychle jsem se ale uklidňoval. Prudce jsem se otočil a zvedl jsem

ze země zbraň.

Tento prudký pohyb mi zachránil život, protože mě pistolníkova kulka minula jen o palec. Bleskově jsem se vrhl stranou a unikl jsem tak i druhé kulce.

Pak si dal na čas, aby pečlivě zamířil, protože si asi myslel, že nemám zbraň.

Tento okamžik jsem chladnokrevně využil a vypálil jsem druhou kulku.

Byl jsem přesný. Zasáhl jsem ho do hrudi. S výkřikem se skácel pod okno.

Já jsem nedokázal uvěřit tomu, že jsem stále naživu. Díval jsem se na Susan, která ležela v bezvědomí na zemi.

V domě se stihl pokřik. Slyšel jsem nějaké hlasy od ubytovny.

Ale zároveň jsem uslyšel i dusot kopyt a vzápětí jsem uviděl šerifa Calligana a další tři muže, kteří zastavili koně ve dvoře a seskákali ze sedel.

O pár okamžiků později se rozlétly dveře. Zíral na mě hubený Calliganův obličej. Držel v ruce kolt, který mířil přímo na mě. Podíval se na Susan, která nehnutě ležela na zemi.

„Tak to už přestává všechno, Franku Suttere!“ štěkl zuřivě. „Ruce nad hlavu! Nebo tě odstřelím jak psa!“

Kývl na své průvodce, a ti se ujali Susan, která se pomalu probírala.

Šerifovy oči metaly blesky.

„Tobě nestačilo, že jsi zabil bratra, ty chceš zavraždit i švagrovou. Zřejmě jsme přišli v poslední sekundě.“

Bez dechu jsem na něj hleděl.

„Copak vám Daniel nic neřekl?“ zeptal jsem se. Hrozné podezření mi vyhnalo mráz na záda.

„Daniel Boone je mrtvý, Franku. Tys ho zabil a ti dva cizinci to dosvědčí.“

Nenávistně na mě hleděl.

„Když jsem přijel na ranč, byl už mrtvý. Na tebe už čeká šibenice.“

Byl jsem v šoku, kolena se mi zase roztřásla a klesnul jsem

bezvládně na židli.

„Pomoc! Pomoc!“ začala Susan křičet. Věděl jsem, jakou komedii teď rozehraje. Jistě zaregistrovala šerifova poslední slova a podle nich zareaguje.

„Pomozte mi, šerife, chce mě zabít!“

Skrz slzy vzhlížela na Calligana, který na ni hovořil uklidňujícím tónem.

Venku se seběhli nějací lidé a obklopili postřeleného pistolníka.

Jube Calligan šel k oknu.

„Toho chlapa jsem střelil já,“ řekl jsem. Šerif se na mě otočil.

„Jsou tu ještě další mrtví nebo zranění?“

„Šerife, dejte najít Toma Harperse. Ten chlap pod oknem měl příkaz předáka zabít. Snad to ještě nestačil. Hledejte Harperse!“

Mávl na své tři společníky, kteří odešli z místnosti.

Věděl jsem, že můj život závisí na tom, jestli najdou Harperse živého.

Ohlédl jsem se na Susan. Seděla s bledým obličejem na kraji postele.

„Můžu se jít něčeho napít, šerife?“ zeptala se prosebně.

Calligan hned přikývl.

„Nenechte ji odejít!“ vykřikl jsem. Šerif mě zpražil pohledem.

„Jen jděte, paní Sutterová,“ řekl. Pospíšila si z pokoje.

Věděla dobře, že prohrála, pokud najdou Toma živého. Teď půjde pro koně a pokusí se ujet.

Díval jsem se do země. Myslel jsem na Mabel.

Uplynulo několik minut.

Po zádech mi stékal studený pot. Moje nervy byly napnuté k prasknutí.

Jube Calligan stál tři kroky ode mě. Jeho kolt na mě stále hrozivě mířil.

Ani jsem se nesnažil všechno vysvětlovat. Moje jediná šance byl Harpers.

Ale ti tři předáka stále nenašli. Zmocnil se mě panický strach.

Tak přece jen bude všechno ztraceno?

Rozčilením jsem zatínal pěsti. Měl jsem strach, ubohý strach,

takže jsem se celý chvěl. Myslel jsem na Mabel. Jestlipak ji ještě někdy uvidím?

+ + + + +

Do pokoje vkráčelo několik mužů a s nimi přišel i Tom Harpers. Měl hrozně zřízený obličej, ale přesto se mu povedlose na mě usmát.

Pomalu jsem vstal. „Řekni jim to, Tome. Konečně jim to vysvětli.“

Hlas mi překakoval.

Jube Calligan na to hleděl s pootevřenými ústy.

„Přiveďte Susan,“ řekl Harpers nakřáplým hlasem. „Jestli utekla, pošlete za ní své lidi, šerife, ona nesmí uniknout!“

Jeho hlas se chvěl zlostí. Jeho zuřivost musela být obrovská.

Šerif udílel příkazy. Jeho pomocníci a nějací kovbojové se rozběhli ke koním.

Tom Harpers si stíral krev z obličeje. Zase se na mě přátelsky zašklebil.

Všechno utrpení bylo konečně za mnou. Byl jsem zachráněn.

Jube Calligan věnoval pozornost Harpersovi.

„Myslím, že jste mi chtěl něco říct, Tome. Tak začněte.“

Harpers ukázal na kolt v šerifově ruce.

„Nejprve to schovejte. Frank Sutter je nevinný. Chci vám teď všechno vysvětlit. A bude to největší překvapení vašeho života.“

Calligan protáhl obličej, když předák vyprávěl. Pohlédl na mě a zavrtěl hlavou.

Také jsem jen klidně poslouchal, tu a tam jsem něco doplnil a zmínil jsem také, jak mi pomohl starý zlatokop.

Calligan se na mě šokované otočil.

„Franku, to všechno mě hrozně mrzí. To jsem opravdu nemohl tušit. To ale nemohl tušit snad nikdo.“

Podal mi ruku. Jeho stisk byl pevný.

„Můžu jít, šerife? Přijdu za vámi zítra, abych podepsal protokol.“

Přikývl.

Kývl jsem na Toma a vyšel jsem ven, kde jsem si pořádně

vydechl.

Když jsem přecházel dvůr, viděl jsem je přijíždět. Zastavil jsem se a čekal.

Susan byla mrtvá! Visela přes sedlo a na spánku měla malou kulatou dírku.

Muži sesedli. Šerif Calligan vyšel na dvůr.

„Ona se zastřelila," zabručel jeden z mužů vyprahlým hlasem. „Když poznala, že nám neunikne, vzala si život."

Ruce se mi třásly. Pomalu jsem kráčel dál, minul jsem několik kovbojů. Konečně jsem došel ke svému koni.

Zhluboka jsem se nadechl a vyšplhal se do sedla. Pomalu jsem se rozjel…

+ + + + +

Slunce pořádně pražilo, když jsem dojel k zlatokopově srubu.

Napřímil jsem své ztrápené, znavené tělo. Šátkem jsem si otřel obličej.

Pak jsem spatřil Mabel.

Stála před domem a dívala se na mě. Na tváři se jí rozlil šťastný úsměv a rozběhla se ke mně s otevřenou náručí.

„Franku!" vykřikla. „Konečně!"

Seskočil jsem ze sedla. A za okamžik už Mabel ležela v mém náručí.

„Je to za námi, Mabel," řekl jsem tiše. „Teď už můžeme být jenom spolu."

Viděl jsem slzy v jejích očích a pozvedl jsem jí hlavu. Pak jsme se políbili.

Po chvíli jsme se vydali k srubu. Starý zlatokop nám přicházel naproti.

Stiskli jsme si ruce.

„Pojď do domu, chlapče," řekl dojatě.

Než jsme vešli dovnitř, ještě jednou jsem Mabel políbil. Její oči zářily štěstím.

KONEC

Digitalizoval Wendy
17.09.2008

Svazek 002

Tygr s revolvery

Jack Morton

Jay Grobbard Fisher se probudil, protože na něj padl nějaký stín.

Posadil se – a hleděl do ústí revolveru.

„Vyspal ses, kamaráde?“ pravil posměšný hlas.

Před ním stál muž, jehož kolt mu mířil do tváře. Chlápek hubený jak pouštní kaktus a od klobouku až po holínky celý v černém.

„Skoncuj s ním, Triggere!“ houkl další hlas.

Fisher otočil hlavu. Kolem něj stáli v půlkruhu čtyři jezdci. Jeden držel uzdu volného koně. Jejich mrazivé oči si měřily Fishera beze známky soucitu.

Proklínal se za to, že v poledne usnul.

„Odkud jedeš?“ zajímal se černě oděný sup, kterému říkali Trigger.

Fisher ukázal za sebe. „Z Montany. Pomáhal jsem tam zahnat stádo z Texasu. Jak se zdá, nemám dnes šťastný den.“

„Jo, to bych řekl,“ ušklíbl se Trigger.

Mohl si to dovolit. Pět mužů proti jedinému – to ten jediný neměl ani náznak šance.

„Ale na honáka, který se vrací domů, jedeš dost pozdě,“ prohlásil jiný z jezdců.

Fisher přikývl.

„Ano. Splašilo se nám stádo a já jsem spadl mezi býky. Zranil jsem si nohu. Už jsem měl být dávno někde na jihu, kde nejsou tak

drsné zimy.“